

İthaf

**Kendilerinden ve eserlerinden istifade ettiğim
bütün hocalarıma hürmet ve muhabbetlerimle.**

Cemal Nar

CEMAL NAR

07. 01. 1955 de Kahramanmaraş / Hartlap'ta doğdu. İlkokulu kendi şehrinde, İmam Hatip Lisesini 1973'de Diyarbakır'da, Yüksek İslam Enstitüsü'nü 1977 de Kayseri'de bitirdi ve aynı yıl Kahramanmaraş /Andırın Lisesine Din Dersi Öğretmeni olarak tayin edildi. 1980'de atandığı Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesinde eğitim ve öğretimin yanında uzun yıllar değişik yerlerde sohbet, vaaz, seminer, konferans ve yazılarıyla halk eğitimine katkı sundu, irşat ve tebliğ hizmetlerinde bulundu. Aynı okuldan 2003'de emekli olmak zorunda kalan yazar, halen okuma, yazma, irşat ve tebliğ çalışmalarını sürdürmektedir. Evli ve dört çocuk babasıdır.

Cemal Nar yazılı çalışmalarının bir kısmını www.cemalnar.com sitesinde yayınlamaktadır. Sohbet, vaaz, ders, seminer, konferans gibi görsel çalışmalarının bir kısmını da videolar halinde Youtube sayfasında sunmaktadır. Zaman içinde değişik gazete, dergi ve sitelerde yazdı. İnternette yazarın binlerce makalesine ve videosuna erişilmektedir.

Yayınlanmayı bekleyen birçok eseri yanında yazarın yayınlanmış kitapları şunlardır:

1- Anılar Ve İbretler, 2- Bu Sistemden İslam'a, 3- İslamlaşma Bilinci, 4- İslam Sancısı, 5- Arş Gölgesi, 6- Tasavvufun Anahtarı, 7- Âlimin Önderliği, 8- İslam'da Devlet Ve Siyaset, 9- İlim Ve Özgürlük, 10- İlim Ve İktidar, 11- İmanın Kıymeti ve Korunması, 12- İman Ve Etkisi, 13- Aydınlanma Yolu Tasavvuf, 14- İnançta Arınma, 15- İnançta

Kirlenme, 16- Okuma Aşkını, 17- İslam'a Göre İrkçılık ve PKK Ekseninde Kürt Sorunu, 18- İnsana Ulaşmak, 19- Cihad ve Zafer Şartları, 20- İnancın Kıvancı, 21- Sistem ve Şariat, 22- Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma, 23- Gönül Azığı, 24- Laiklik Sorgulaması, 25- Derdimiz İslam, 26- Adı Konmamış Savaş, 27- Batılılaşmayla Hesaplaşma, 28- Batılılaşma Cinnetinde Aydınların Karanlığı, 29- Kitap Sevgisi Yazma Aşkını, 30- İmam Hatip Davası Ve Hacı Kalay, 31- İslam'ın Özeti, 32- İslam'da İrkçılık Ulusalçılık Milliyetçilik 33- İslam'sız Olmaz 34- İlimsiz Olmaz 35- Davetsiz Olmaz, 36- Hesaplaşmadan Olmaz, 37- Kıymet Bilmek. 38- Hatırlatmalar. 39- Laik Sistemde İslamî Siyaset Sorunu. 40- Müslüman Kimliğin Kodları. 41- Bize Düşen. 42- İslam davası. 43- Din Diyalog Ve İlimli İslam. 44- İslam'da Sakal Ve Kıyafet. 45- Okuduğun Kadarsın. 46- İslam'da İnsan İlişkileri - Din Muameledir- 47- İslam'a Ensar Olmak 48- Tanıdığım Maraşlı Hocalar 1

CEMAL NAR

**AYDINLARIN
KARANLIĞI**

YAYINEVİ

KİTAP TANITIMI

İÇİNDEKİLER

Önsöz

AYDINLARIN KARANLIĞI

Babamın Profesörü

Halktan Kopma

Halk Korkuyor

Vaiz Türkü Söyler mi?

İslam Kalesi Yıkılıyor

Zıt Kutuplar

Önemli Bir Uyarı

KARANLIĞIN ARKAPLANI

Aydın Denince Anlaşılan

“Alim”den “Bilgin”e Büyük Değişim

“Münevver”den “Aydın”a Düşüş

Şahsiyette Bozulma

İlk “Aydın” Örneği

Bir “Aydın” Şهادeti

Akıllı Düşman

Çatışmanın Kaynağı

Halk Aydınla Ders Veriyor!

İşin Sırrı İslam’da

Yeni Bir Döneme Uyanmak

Batılılaşmaya Gerekçeler
Korkunç Bir Yanılgı
Karanlığın Kaynağı Batıcılıktır
Tanzimat'tan Cumhuriyete
Cumhuriyet Yeni Değildir
Batıcılar İşbirlikçilerdir
Müslümanları Yenilmez Yapan Sır
II. Abdülhamid'e Neden Düşmandırlar?
Masonların Ve Siyonizmin Amacı
Batılılaşmak "Gavurlaşmak" mıdır?

HALK AYDIN ÇATIŞMASI

Halk İrfanı
Halk Aydın Çatışması
Aydın Batının Çerisidir
Batıya Aydın Kendine Cahil
"Gavurun Teki"
Aydın Dayatması ve Aşağılaması
Diktanın ve Darbelerin Kaynağı
Aydın Ve Asılsız Sloganlar
Aydınların Çelişkisi
Halk Fakir Aydın Zengindir
Aydınların Başarısızlığı
Halk Haklıdır

SONSÖZ

KAYNAKLAR

ÖNSÖZ

İslam, Allah Teâlâ'nın dünyada ve ahirette mutlu olmaları için insanlara gönderdiği faydalı kanunlarıdır. Bu bakımdan din dünya içindir; bir yaşama biçimi olarak bireysel ve toplumsal hayatı düzenlemek içindir. Unutmamak gerekir ki bütün bu kanunlardan gelecek olan faydalar, insanın mutlu ve huzurlu bir hayat yaşaması içindir. Küfür ise, İslam gerçeğini inkâr ile Yüce Yaratıcıya başkaldırmadır. Bu ise batıl ve meçhul yollara sapan insanın karanlıklarda kaybolarak mahvolması demektir. İnsanların inanmasından veya inkâr etmesinden Allah Teâlâ'ya bir yarar veya zarar erişmez.

İslam, alime büyük değer vermiştir. İçinde bulunduğu toplum adına ona sorumluluk yüklemiştir. İyiliği emretme, kötülükten sakındırma, doğru yola irşat görevi vermiştir. Bu bir eğitim öğretim faaliyetidir. Bunlar, aynı doğrultudaki devlet yönetimi ile birleşerek düzeni sağlar. Halkın görevi ise, onları dinleme, sevmeye,

sayma, uyma, destekleme ve onların önderliğinde mutlu ve müreffeh bir hayat yaşamaktır.

Maalesef Osmanlı Devletinin sonuna doğru bu görevi üstlenecek âlimler azaldı. Batılılaşma hareketlerini benimseyen yönetim üstünde etkin olamadılar. Araları gittikçe açılmaya başlamıştı.

Neden mi?

Devlet yönetiminin Batılılaşmaya karar vermesinden!

Devlet neden bu kararı almış, yönünü Batıya çevirmişti?

Çünkü devlet gittikçe zayıflamış, Batı karşısında güçsüz ve çaresiz kalmıştı. Zira savaşlarda artık kıvanç verici zaferler yerine utanç verici mağlubiyetler yaşıyordu. Devlet idaresinde etkin olan bu yöneticiler ve aydınlar, hem üst üste gelen acı ve utandırıcı mağlubiyetlerden devleti kurtarmak, hem de onların dostluğunu kazanarak savaşları bitirmek için kendilerini Batılılaşmaya mecbur gördüler. Büyük bir aşağılık duygusu ile Batıda ne varsa alma gereğinden ve onlar gibi düşünüp yaşama zaruretinden bahsetmeye başladılar. Bunu topluma benimsetmeye çalıştılar. Bunda başarılı olamayınca bu sefer zorla, hatta cebir ve şiddet kullanarak kabullendirmeye yöneldiler.

Tabi Batılılaşma gerekçelerinin hepsi bu kadar masum değildir. İşin içinde bir takım karanlık odaklar ve çıkar çatışmaları, hatta gizli ihanet ittifakları da vardır.

Batılılaşma hareketlerinin başarıya ulaşmasından sonra maalesef bizde aydın demek, kendisi olmaktan çıkmış, şahsiyet ve zihniyetinden kopmuş, din ve medeniyet değerlerini atmış, Batıdaki aydının aynen kopyası olma taklidine takılmış zavallı insan demektir. İşte bu kör taklit yüzünden, Batıyı değiştiren, dönüştüren, geliştirip kalkındıran temel değerleri ve ilkeleri düşünüp değerlendirmeden, anlayıp kavramadan acizdir. Yine bu anlama ve kavramadan uzak kör bir taklit yüzünden her dinî, millî ve yerli olan değerlere “gericilik, yobazlık, irtica, çağdışılık” diyerek peşinen başkaldırmıştır.

Batıda aydın demek, statükoyu eleştiren, yani kurulu düzenin yanlışlarına, zulümlerine başkaldıran demektir. Ne var ki Batıda bu başkaldırı ve eleştiri insanlara zulüm eden mevcut kurulu düzen içindir ve faydalıdır. Fakat bizde aydının inkâr, başkaldırı ve eleştirisi, mevcut kurulu düzenin yanlışlarına, zulümlerine değil, sadece İslam dinine ve medeniyetine yöneliktir. O yüzden “dindarları aydından saymama” Batılılar ve Batıcılar arasında bir marifet sayılır. Onlara göre “dindar”, ya da “Müslüman” sorgusuz sualsiz Allah’a, Peygambere, Kur’an’a teslim olan insandır. Bunlara başkaldıramayacağına göre, Müslümandan aydın olamaz.

Ne var ki bu aydın, Batıcılık cumhuriyet ile devlet yönetimini ele geçirince, statükoya eleştiriye bilerek unutmıştır. Hatta hak ve özgürlüklere aykırı yasa ve uygulamalara hiç ses çıkarmamış, aksine zulme baş kaldıran insanları ve düşünceleri, statüko ile birlik olarak ezmiştir. Yerli, milli, dinî, ve halktan olan her harekete karşı çıkmış, “irtica” damgası vurarak mahkum etmiştir. Kendisini savunmasına bile izin vermemiştir.

Biz birkaç asırdır bu aydınlar yüzünden çektiğimiz musibetleri, yaşadığımız bozgunları, kaybettiğimiz devlet ve hilafetimizi, dağıttığımız ümmetimizi, yıktığımız medeniyetimizi birkaç kitapta yazmaya çalıştık. Elinizdeki bu kitap ise “aydın” denilen “karanlık musibetin” yaşadığı “cinnet” halini tanımak ve başımızın çaresine bakmak içindir.

Emeği geçen herkese teşekkür ve dualarımızı sunarız. Ve nihayet Rabbimizden hayırlı kılmasını diler, sonsuz hamd, sena ve şükürlerimizi sunarız.

Cemal Nar
Kahramanmaraş

AYDIN KARANLIĞI

Babamın Profesörü

Rahmetli babamın bir hatırası, uzun süre zihnimden gitmemiş, beni derin derin düşündürmüştü. O zamanlar ben çok küçüktüm. Anlattığına göre sanırım 1950 veya 60 lı yıllarda şehrimize bir profesör gelmiş. Ömründe belki de ilk defa bir profesör görmüş devlet memurlarını, kurumlar, onu dinlemeye mecbur etmişler. Bu arada, orman dairesi memurları arasında babam da gitmiş ve onu dinlemiş.

Devlet, ihtilal sonrasında genellikle bu tür faaliyetler yapmıştır. Biz de 12 Eylül'den sonra böyle bir “devlet konferansları” furyasını yaşamıştık. Tahminim belki de rahmetli babam 27 Mayıs 1960 darbesi sonrasında bunu yaşamıştır.

Her neyse, Profesör bir müddet artık neyi anlatmışsa, mevzusunu bitirir ve geriye yaslanarak rahat bir tonla der ki: “Arkadaşlar, biraz da konu dışına çıkarak serbest konuşalım.”

Babam, o andan itibaren yapılan konuşmayı hayranlıkla dinlediğini anlatırdı. Profesörü çok sevmiş. Çünkü önce mütevazılığı, olgunluğu dikkatini çekmiş. Sonra, ülkesini seven, düşünen, dine saygılı, ecdadına saygılı bir insan görmüş. Ona göre okumuş yazmış bir ilim adamının dinine saygılı, kültürüne bağlı, tarihini sever ve över olması, özellikle de Osmanlıya saygılı olması ve bunu içtenlikle ve alçakgönüllü bir üslupla ifade etmiş olması, hiç ummadığı, bu yüzden olsa gerek, çok hayret verici, çok hayranlık uyandırıcı bir şeydi! Çünkü o, bu zamana kadar, sayılan değerlere hep inkârcı görmüştü o türden insanları...

Rahmetli babam, halktan biriydi. İlkokul mezunuydu. Ama orada kalmamıştı. Osmanlıyı, bulduğu tarihlerden okumuştı. Mesela ben Zuhuri Danışman’ın “İslam Tarihi” ile “Osmanlı Tarihi’ni, Hammer’in Tarihini okuduğumu gördüm. Bazı konuları benimle sohbet eder, tarihe ilgimi çekmek isterdi. Hatta bir gece uyandığımda babamı kitap okurken gördüm.

- Hayrola baba, yatmamışsın! Dedim.

- Şu Kanuni’yi öldürene kadar yatmayacağım, dedi.

Ben gülerek gittim. Çünkü akam Œehzade Mustafa'nın katli konusunu okuyor ve üzülüyordu. Demek gerek bu, gerek baka meselelerden dolayı Kanuni merhuma çok kızımıtı ki, böyle diyordu.

Mehmet Akif'e hayrandı mesela. "Safahat" tan birçok beyitler ezberindeydi. Dindar politikacıları sever, desteklerdi. Hocaların sohbetine istekle katılır, onları imkânları ölçüsünde misafir eder, ağırlardı. Müslümanların dertleriyle dertlenirdi. Bazen haber dinlerken, İslam dünyasının el uzatamadığı, çare bulamadığı acılarına sessizce ağılardı. Onu yle için için ağılar görmek, bize tarifi imknsız duygular yaatırdı. Babamızın bu haliyle iftihar ederdik. Sevgimiz, saygımız artardı.

Ve Œimdi, kendi dncelerine yakın bulunca, bir profesörü olağanüstü derecede sevmi ve hayran olmutu. Bunu sitayişle anlatmıtı dostlarına ve biz de daha bir tıfıl iken O'nun bu anlatmalarından etkilenmitik.

Halktan Kopma

Bunu ocuk kafamla o günlerde hep dnmmdr. Bir milletin aydınları, ilim adamları, o ülkenin olağan önderleri olmaları gerekirken, nasıl oluyordu da, halkına bu kadar yabancı oluyorlardı? Neden bu kadar kopukluk vardı aralarında? Halk, neden onları bu kadar yabancı görüyordu kendine? Ve azıcık bir

yakınlık bulunca, işte bu kadar seviyor ve hayranlık duyuyorlardı onlara karşı? Neden bu kadar sevgiye açtı onlara karşı? Ufak bir meziyetlerine bu kadar ölçüsüzce hürmet ve muhabbet duyguları bir nehir gibi akıyordu onlara karşı gürül gürül?

Bir milletin hayatındaki aydın ve yöneticileri ile bu kadar duygu ve düşünce kopukluğu, bu kadar inanç, amel, ahlak ve kültür kopukluğu, hatta ilim kopukluğu, nasıl açıklanırdı ve daha da önemlisi, nasıl telafi edilebilirdi?

Hatta yıllar sonra, ilahiyat profesörleri için bile şikâyetler dinlemişim halktan. Halk onları, hocaları gibi görmek istiyordu. Aralarına girsin, camilerinde vaazlar versin, konferanslar versin, hatta evlerinde onların sohbetlerini dinlesin istiyordu. Hizmet için önlerine düşsün de ülke için nasıl yararlı, din için, devlet için, ümmet için nasıl faydalı olunur öğretsin, irşat etsin istiyordu. İstiyordu ama onlar, fildişi kuleleri olan fakültelerinden, akademik dille yazdıkları kitap ve dergilerinden ayrılıp da halkın içine girmiyor, yanlarına yaklaşıyor, onların anlayacağı bir dille konuşmuyorlardı. Halka hep tepeden bakıyorlardı üstelik. Tıpkı diğer idareciler, bürokratlar gibi! Tıpkı bir vali, bir hakim, bir emniyet müdürü gibi resmi, uzak ve soğuk. Halkın deyimiyle suratları “mahkeme duvarı” gibi.

Yıllar sonra bir ilahiyat hocasına sordum bunu. Önce bir iç çekti derinden ve sonar dedi ki:

“Maalesef bunlar doğrudur. Halk doğru söylüyor. Olması gereken odur. Ama gel gör ki, nasıl yapacaksın bunu? Başına bir adam görevlendirmişler, sanki görevi, seni takip edip hizmetlerini engellemek.¹ Bırak sen vaaz için kürsüye çıkmayı, bir şehirde bir sempozyuma, bir konferansa davet ediliyorsun. Konuyu hazırlayıp, kendilerine sunuyor ve izin istiyorsun, onu bile vermiyorlar! Yurt dışından davet ve uçak biletleri geliyor, izin vermiyorlar. Bu nasıl bir bilimsel ortamdır? Bu nasıl özerk ve özgür üniversitedir? Bu nasıl bağımsızlık ve özgürlük isteyen bilimsel çalışma ortamıdır?”

Evet, halk doğru söylüyor hocam, ama gel bir de bizim pencereimizden bak. Çaresizliğimizi, zaruretimizi gör.”

Bir bilim adamı, kendini bu kadar kısıtlanmış, bu kadar bastırılmış, insan onuruna aykırı bir örtülü tutukluluk içinde görüyorsa, orada bilimsel özgürlük, düşünce ve ifade özgürlüğü, insan hakları ve hürriyetleri gibi kavramları artık siz değerlendiriniz.

¹ Bu söz 12 Eylül'den epey sonra o günün olağan üstü şartlarında söylenmiş bir sözdü. Ama bu gün de maalesef değişen çok bir şey yok desem bilmem katılır mısınız?

Özerk ve bağımsız üniversite mensupları böyle olursa, sıradan öğretmenler, sıradan memurlar, acaba kendilerini nasıl hisseder, nasıl görürler?

Bu gayri tabii hal giderek tabiileşir onların ruh dünyasında. Kendilerini görkemli binalarında büyük adamlar olarak görmeye başlarlar. Bunun neticesi de kendilerinin dışındakileri küçük görmektir haliyle.

Mesela kendimden biliyorum; kırk yıldır bu mesleğin içindeyim. Özel çabalarım var. Neyse, kendimi övmekten utanırım, ama hamdolsun yaşadığım şehirde - la fahr- bir hocalığım var. Kalkıp İlahiyat Fakültesine ziyarete gidiyoruz. İçlerinde bir kısmı bizim öğrencimizdir. Aralarında çok edep, terbiyeli, nazik olanların yanında, iki konuşmasından birisi “biz akademisyenler” diye başlayan, oturma, kalkma ve konuşmalarıyla kibirli davranan, bize bile hava atanları var. Öyle ki, konuştukları mevzuyu sanki biz hiç bilmiyoruz gibiler. Halbu ki ben o anlattığı konunun kitabını yazmışım, ilim adamının haberin yok. Bunları görünce haliyle içimizde bir daha gitmeye iştah kalmıyor. Oysa hiç farkında değiller galiba, liseden aldıkları öğrencilere verdikleri dersten daha fazlasını biz İmam Hatipte veriyoruz öğrencilerimize!

Her neyse. Bunları yazmaktan dolayı çok üzgünüm. Ama bir gerçeği belirtmek için de mecburum. Sonuçta halkından kopan aydınlardan bahsediyoruz. Bir iki

karşılıksız hürmetten sonra halk da kopar haliyle. Katılmaz onların çabalarına. Terk eder onları kendi başlarına.

Halk Korkuyor

Bakın halkın aydını ve devlet adamını nasıl gördüğüne ben size bir örnek vereyim. Çevremizde, istiklal savaşını yaşamış bir gazi vardı. Arkadaşlar, çok dinlemiş ondan hikâyelerini. Ve bir gazeteci arkadaş da ilgilenmiş duyunca. Gitmiş adama. Teybini çıkarıp da “Buyurunuz efendim, sizi dinliyoruz” deyince, adam korku dolu gözlerle bakmış bakmış ve bir daha ağzını hiç açmamış. Gazilerin dilinden kurtuluş savaşını yazmaya çalışan bir tarihçiden de benzer zorlukları dinlemiştim acı acı.

Niye mi konuşmuyor halkımız?

Korkuyor da ondan!

Neden mi korkuyor?

Başına bir çorap örebilir anlattıkları da ondan! Oysa susan kurtulur.

Çünkü o adam, devletin, konuştukları hoşuna gitmediği için alıp götürülen ve cezalandırılan çok adam görmüştür. Kimse bu korkuyu anlamadan halkı suçlamaya kalkmasın!

Sorun burada işte. Uzun zaman, babamın o profesörü o kadar beğenmesini anlayamamıştım. Bu ilgiyi yadırgamıştım küçük yaşında, küçük aklımla. Ama sistemi tanıdıkça, babama hak verdim.

Bu sistem, Osmanlının üstüne oturmuş. Devletin 9. Cumhurbaşkanı diyordu ki: "Osmanlıya kötü demek zorundaydık. Çünkü öyle demeseydik, sormazlar mıydı adama, "öyleyse niçin yıktınız Osmanlıyı" diye?"

İşte şimdi itiraf ediyorlar.

Peki, bu ne demektir?

Bu, şu demektir; Devlet, resmen yalan söylemiştir.

Devlet, Osmanlıya ve onun inanç, hukuk, medeniyet temellerine savaş açmıştır zamanında. Onu yıkıp yerin oturmuştur. Onun bütün değerlerini inkâr etmiş, milletini bambaşka bir dünyaya, milletin düşman gördüğü bir dünyaya taşımak istemiştir. Bunun için kendi kafasında bir nesil yetiştirmiştir. Okulları, üniversiteleri, öyle bir nesil yetiştirmeye ayarlamış ve onları istihdam etmiş kurumlarında. Hani şu meşhur "tevhidi tedrisat / eğitimde birlik" ilkesiyle "tek tip insan yetiştirme" projesi. Başarılı da olmuşlar bir hayli. Onlar da halkı,

kendi gibi inanmayan, düşünmeyen, yaşamayan halkı hep horlamış, hakir görmüş, aşağılamış ve ezmişlerdir.²

Halk bunu bildiği için, kendi kabuğuna çekilmiş ve işlerine sistemi karıştırmadan mümkün merteye kapalı devre bir hayat yaşamaya başlamıştır. Halk, karşısındaki sistemin adamlarına, o hem zengin, hem okumuş, hem makam sahiplerine hep uzak kalmıştır. Ama bir yandan da gözünde ister istemez büyümüştür. Korkmuş ve büyümüş.

Ve günün birinde onlardan birini kendisi gibi görünce, olağanüstü sevmiş, hayran olmuş ve bunu ballandıra ballandıra anlatmaktadır. Babamım haleti ruhiyesinin altında yatan da bundan başkası değildir. O yüzden rahmetli babamın hayranlığını şimdi yadırgamıyorum, ama O'na ve ülkeme çok acıyorum. Hele bunu yapanların bir de cumhuriyetten, demokrasiden, insan haklarından ve özgürlüklerden, hukukun üstünlüğünden ve eşitlikten bahsetmelerine kahroluyorum. Ya bütün bunları yaparken bir de “Hâkimiyet kayıtsız şartsız milletindir” demeleri var ya, işte bu da tüy dikeniyor doğrusu pisliklerinin üstüne!

Nedir bunun altında yatan sebep?

² Konuyla ilgili “Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma” ve “Laiklik Sorgulaması” “Sistem ve Şeriat” kitaplarımıza bakabilirsiniz

Bize göre bütün hastalıkların başı “Batılılaşma”dır. Çünkü o, kim ne derse desin, bu bir dinden çıkıp bir başkasına girme demektir. Adama sormazlar mı, ne kötülük gördün İslam’dan ve İslam Medeniyetinden de Batı medeniyetine girdin diye?

İşte o soruya muhatap olmamak için İslam’a ve Müslümanlara sürekli saldırmışlar, yalan ve iftiralarla onu boğmaya çalışmışlardır. Müslümanlar onların yaşadığı iç bozgunu yaşamadıkları için, onların içlerinde taşıdıkları kını anlamakta zorlanıyorlar. Bu kadar düşmanlığı takdirde zorlanıyorlar. Onları “dönek” görmekte, “mürtet” görmekte de zorlanıyorlar. Herkesi kendisi gibi bilen sinesi saflar, ah bilseler, ne kadar yanılıyorlar?

Vaiz Türkü Söyler mi?

Evet, öyle bir dert ki, dile getirilemiyor. Desen vay, demesen vay. Sineler çatlıyor bu sükûttan! Hani Necip Fazıl der ya:

*Bir gün bu gidişle çatlarsa yürek,
Dile vurdukları perçinden gelir...³*

³ Bu “Ve Gelir” başlıklı güzel şiirin tamamını yazsak okur musunuz?

*Bu yurda her bela içinden gelir;
"Hep"leri hep, hiçin hiçinden gelir.
Gelemez bir ithal malıdır akıl,
Kafdağından, Çinden, Macinden gelir.*

Bir gün sohbet ediyorduk. Söz hocalarımızdan, eserlerinden, hizmetlerinden, vaaz ve sohbetlerinden açıldı. Birisi dedi ki:

- Hafız Ali Efendi Ulucami'nin o özel kendi kürsüsünden o muhteşem ve müessir vaazlarını verirken bazen türkü de söylemiş.

O ilimde, üslupta, vakar ve heybetteki ihtişamı ancak bir kere banttan dinleme nimetine mazhar olan fakir merak ettim. Buna benzer bir sözü merhum babamdan da duymuştum. Rahmetli babam, küçük bir defterine ondan duyduklarını not almıştı. Bazen onun üslubunu da taklit ederek okurdu. Dedim ki:

*Dünyüne eş, bugün küfür yobazı;
Bütün derdi festen, laçından gelir.
"Allah vardır!" dersin; sorarlar: Niçin?
Sonra tokat, puta "niçin" den gelir.
Benim nur mayama pislik atanlar,
Şeytan, senin büyük elçinden gelir!
Bircik selamet yolu tarihte,
"Sormayın, görmeyin, geçin!" den gelir.
Genç Osman'ı lif lif yolan o güruh,
Kahbe devşirmenin piçinden gelir.
Bir gün bu gidişle çatlarsa yürek,
Dile vurdukları perçinden gelir...*

Necip Fazıl, 1964.

- Hangi türküleri söylerdi mesela. Bir örek hatırlıyor musunuz?

- Mesela şunu hatırlıyorum:

*Kalenin bedenleri,
Çevirin gidenleri,
Vurup vurup öldürün
Yâri Terk edenleri!*

- !

Adama teşekkür edemedim. Çünkü boğazıma bir yumruk otururken birden nefesim kesildi, gözlerime yaş seyirtti, içim alıp alıp vermeye başladı. Ağlamamak için kendimi kasıyor, sükûtle yaşadığım manevî hali atlatmaya çalışıyordum. Epey bir müddet konuşmalara katılamadım ve içimdeki acı ve ıstırabı belli etmemeye gayret ettim.

Zalim ve zorba bir devirde Müftülük yapıyor adam. Şapka giymemek için camiye girerek seslerini yükseltmiş bir şehrin insanları, daha dün kurtuluş savaşındaki başarıları hiçe sayılarak, buldukları cami kuşatılmış, tavanı yarılarak girilmiş, insanlara ateş açılmıştır. Yakalananlar ayaklarından ve boğazlarından zincirlerle vurularak horluk ve hakirlik içinde ilden ile yürütülmüş, en ağır mahkemelerde yargılanarak kimileri uzun mahkûmiyetlere, kimileri de idama mahkûm edilmiş. Devlet nazarında mimli bir şehrin âlim müftüsü,

kendisine zahiren saygılı davrana devlet erkânına mesafeli dursa da halkı rejimden korumak için yarım yamalak yan tarafa kaydırılmış bir şapka giymiştir. Her zaman konuşmaz. Senede bir ay ramazanda ikinci namazı ardından konuşur ve dört gözle beklenen her konuşması kalplerde deprem etkisi yaparak cemaatini adeta yıkar temizler, yıkıklarını yeniden onarır.

Ve bu derdini devrin şartlarından ötürü tam dile getiremeyen adam, dolar dolar da, taşmayı, bendini yıkmayı, kim bilir, belki de katıla katıla ağlamayı bir türküyle önler:

*Kalenin bedenleri,
Çevirin gidenleri,
Vurup vurup öldürün
Yâri Terk edenleri!*

İslam Kalesi Yıkılıyor

Of ki of! “Kalenin bedenleri” gümbür gümbür yıkılıyor. Koca Osmanlı gümbür gümbür yıkılıyor. Kalan son parça Türkiyr. Batının ateş saçan silahlarıyla açıktan savaşıarak yıkamadığı bu kalenin duvarları da, Batının uşaklarının eliyle şimdi hileyle yıkılıyor. İnkılaplarla, devrimlerle yıkılıyor. Bu kalenin içinde din var, namus var, medeniyet var, hayat var, canlar var, eşler ve evlatlar var. Bu kalenin bedenleri yıkılırsa, düşman kaleden içeri girecek ve varların hepsine kıyarak yok edecektir. Bir

millet bunun için dişini tırnağına katarak savaşmıştır.
Akif onun marşını yazmıştır:

*Garbın âfâkını sarmışsa çelik zırhlı duvar.
Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var.
Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir imânı boğar,
'Medeniyet!' dediğin tek dişi kalmış canavar?*

*Arkadaş, yurduma alçakları uğratma sakın;
Siper et gövdeni, dursun bu hayâsızca akın.
Doğacaktır sana vadettiği günler Hakk'ın,
Kim bilir, belki yarın, belki yarından da yakın.*

Bu istiklal savaşını iki sebepten ötürü yapmalıydı
bu millet. Birinci sebebi, hürriyete aşık bir millet
oluşuydu. Esaret zilletini kabullenemezdi:

*Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım;
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!
Kükremiş sel gibiyim, bendimi çiğner, aşarım.
Yırtarım dağları, enginlere sığmam, taşarım.*

İkinci sebep ise, insana üstünde dinini ve hayatını
yaşayacağı bir vatan lazımdı. Özellikle de bizim
vatanımız bam başkaydı:

*Bastığın yerleri 'toprak' diyerek geçme, tanı!
Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı.
Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır, atanı.
Verme, dünyâları alsan da bu cennet vatanı.*

*Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda?
Şühedâ fışkırarak toprağı sıksan, şühedâ!
Cânı, cânânı, bütûn varımı alsın da Hudâ,
Etmesin tek vatanımdan beni dünyâda cüdâ.*

İşte bu millet bu değerleri için savaşıır ve Allah Teâlâ'dan zafer isterdi:

*Rûhumun senden İlahî, şudur ancak emeli:
Değmesin mabedimin göğsüne nâmahrem eli!
Bu ezanlar-ki şehâdetleri dinin temeli-
Ebedî yurdumun üstünde benim inlemeli.*

*O zaman vecd ile bin secde eder -varsa- taşım.
Her cerîhamdan, İlâhî, boşanıp kanlı yaşım;
Fıskırır rûh-ı mücerred gibi yerden na'sım;
O zaman yükselerek arşa değer belki başım!*

Öyle de olmuştu. Allah zafer ihsan etmişti. Millet bayram etmişti. Ama ondan sonra ne olduysa oldu. Daha doğrusu korkunç bir şey oldu.

Ne mi oldu?

Kâfir gitmese idi ne olacaksa çok daha fazlasıyla oldu. Ama bu sefer Batılı batıl kâfirlere hayran aptal yerli Batıcılar tarafından oldu. Cebir ve şiddetle oldu hem de. Kimse ağzını açamıyor, savaşmak şöyle dursun, diliyle söyleyemiyordu bile. İşte bu yürekleri çatlatan bir durumdu ve Necip Fazıl güzel söylüyordu:

*Bir gün bu gidiŖle çatlarsa yürek,
Dile vurdukları perçinden gelir...*

Mft Hafız Ali Efendinin içi yanıyordu. Evet, görüyordu ki kalenin bedenleri yıkılıyordu. Fakat bu sefer yardım edip onaracak yerde insanlar kaleyi terk ediyorlardı. Hatta yıkanların safına geçiyorlardı. Bu gidiŖ canı kurtarsa bile dini, imanı, ırzı, namusu, gelecek nesli ve mukaddes vatanı ebediyen kaybetmek demektir. Bu yüzden haykırıyordu:

evirin gidenleri!

Ama o da ne! Gidenler geri dönmeyi, yeniden davaya katılmayı istemiyor, geri evrilmeyi reddediyorlardı. Bu dneklikti. Bu “irtidat”, yani “dinden dönmek” idi. İslam’da bunun cezası lmd. Zavallı Hoca son bir gayretle haykırıyor, dini, imanı, maneviyat ve mukaddesatı terk etmemek için “dönek”leri ikaz ediyor, inzar ediyor, uyarıyor, kendilerine getirmeye alıŖıyordu:

*Vurup vurup öldürün
Yri Terk edenleri!*

Yri, yr ve yardımcımız, velimiz ve Mevla’mız olan Rabbimizi terk edenleri!

Aman Allah'ım, bu ne acıdır böyle! Yürek dayanabilir mi buna, bu ne ıstıraptır? Bu ne müthiş çiledir Allah aşkına?

Ah hocam ah, biliyorum, ciğerin yanıyor senin, söyleyemediklerini türküye vurup söylüyorsun, ama acaba dinleyenler anlıyorlar mı?

Bize bu dini ve bu vatani böyle çilelerle ulaştıran seleflerimizin minnet ve şükranla ellerinden öpüyoruz.

Ey yüce Rabbimiz! Onların konuşamadıkları konuları, konuşamadıkları için kendilerini yiyip bitirdikleri, kalplerini çatlattıkları mevzuları, din, iman ve namus için en hayati meseleleri bugün bizlere en üst perdeden konuşma ve yazma imkânı verdiğin için sana hamd ve şükürler ediyoruz.

Yalnız sana hamd-ü sena, yalnız sana ibadet ve kulluk! Ne olursun, o kaleyi onarmayı bize de nasip eyle!

Zıt Kutuplar

Bizim böyle ağlayıp feryat ettiğimiz konular, bu ülkede aydınlara bülbül şakıması gibi tatlı geliyor. Bir millet nasıl olur da böyle zıt kutuplara bölünebilir?

Ama çok kitaplarımızda açıkladığımız gibi bu sistem, önceleri cebir ve şiddetle kendi dinini millete zorla kabul ettirdi. Devlet, kendinden olmayana hayat

hakkı tanımadı. Eğitim ve medya da ha bire çalışarak “muasır medeniyet seviyesi/çağdaş uygarlık düzeyi” diye Batılı gibi yaşamayı özendiriyordu. İslam’a dair er şey yasakken, kâfirleşmeye dair her şey serbestlikten öte teşvik görüyordu. Derken bir zaman geçince halkın direnci kırıldı, sistemi benimsemeye başladılar. Özellikle yeni yetişen nesiller, kaybedilmiş nesiller oluyordu çoğunlukla bizim için. Fakat yine de derinden bir damarla çok bilinçli bir nesil ana yolda istikametle yürümeye devam ediyordu. Bu neslin sayısı az olsa da kalitesi diğerlerini çok katlardı. Şimdi her şey açıktadır. Bir tarihi mücadele, yani bir “Hak batıl mücadelesi”, bir “iman küfür mücadelesi” amansızca devam etmektedir.

Ülkemizde verilen, belki bütün dünyada verilen mücadelenin nihai sonucunu, dinlerini bilmeyen, dolayısıyla yaşamayan, bu yüzden günahları sebebiyle dinde adı fasık veya facir olan Müslümanların tutumu belirleyecektir. Acı ama gerçek bu. Özde Müslümanlar sözde Müslümanları ele alarak yeniden gerçek Müslüman olmalarına vesile olmak için amansız bir mücadele vermek zorundadırlar.

Eğer özde Müslümanlar, çok ciddi çabalar sarf ederek, bu cahil ve günahkâr kardeşlerini baticı, laik, seküler, liberal sözde Müslümanlardan kurtarabilir de kendi saflarına kazanabilirlerse, yani dinlerini yeterince bilen ve ihlasla yaşayan samimi Müslümanlar haline getirebilirlerse, mutlak zaferi kazanmış olurlar.

Öyleyse bugün verebileceğimiz en büyük mücadele, granit kayalardan parça koparır gibi, toplumun içinden tek tek insanlarla ilgilenerek, onları eğitmek, irşat etmek ve dinlerine döndürmektir. Bu mücadelenin aslı insan kazanma sanatından geçmektedir. Tek tek veya toplu olarak tekrar tekrar insanlara dinlerini, tarihlerini, kültür ve medeniyetlerini anlatmak ve kendilerine özlerine dönmeye davet etmek. Bizim cihadımız bu ilim, kültür sanatla yapılan cihattır, mücadelesidir. Mücadelemizin ana sahası eğitim ve medyadır.

Bu yüzden bu davamız için çalışan herkes çok kıymetlidir. Birbirlerini tanımaları, sevmeleri ve saymalarını, davaları adına birbirlerini desteklemeleri gerekir. Bu dava iman ve ahlakımız adına, istikbalimiz ve ahiretimiz adına en öncelikli meselemizdir. Özellikle de bu zamanda.

Bunun ne kadar böyle olduğuna önümüzdeki bölümde her alandan aydınlarla ilgili kendi yazıları ve bizim yorumlarımızla beraber şahitler sınacağız. Umarım bunlar konuyu yeterince açıklamaya yetecektir. Bence daha fazlası bile olacaktır inşallah.

Amacımız kötü örnekten iyi örneğe geçiştir. Lokman Hakimin “edebi edepsizlerden öğrendim” dediğini ve sebebini izahını bilirsiniz. Bizimkisi de işte öyle bir şey!

Bu bölümde “münevver”den “aydın”a dönüşümün keyfiyetini anlatmıştık. Bundan sonra ise bu anlatılanlara her alandan örnekler vermeye ve “aydın yabancılaşması” sonucunda nur taşıması gereken “münevver”lerin nasıl karanlıklara çağırın yarasalara dönüştüğünü görmeye çalışacağız.

“Her alan” deyince akla ilk gelenler genellikle yönetim, siyaset, asker, eğitim, medya, yargı, iş dünyası, kültür ve sanat alanlarıdır. Biz buna Diyaneti de katalım mı acaba?

Bu alanlardan seçtiğimiz söylem ve eylemlerle konumuza devam edelim inşallah.

Önemli Bir Uyarı

“İmanın Kıymeti ve Korunması” kitabımızdan sonra “İnançta Arınma” kitabımızda bu imanımızı elimizden alacak niyet, inanç, ideoloji, ilke, söz ve işlere dikkat çekmiş, bir Müslümanı dinden çıkarabilecek huşuları enine boyuna işlemeye çalışmıştık. Bir insanın Müslüman olduktan sonra dinden çıkmasına “irtidat”, bunu yapana da “mürtet” denir. “Tekfir” ise, “küfür” kelimesinden türetilmiş olup, Müslüman sayılan bir insanı “kâfir oldu” diyerek küfre nispet etmektir. Bu manada akait ve kelimini ilgilendirirken, yukarıda genişçe gördüğümüz gibi, doğacak sonuçlarının yasal düzenlenmesi bakımından da fıkıh ilmini ilgilendirir.

Zamanımızda göz ardı edilemeyecek boyutta bir “irtidat” gerçeği olunca, tekfir meselesi de haliyle gündeme gelmektedir. Bunun da olumlu ve olumsuz yanlarıyla yaşadığımız hayatta güncelliğini koruduğunu görüyoruz.

Bilindiği gibi irtidat, kişinin kendi özgür irade ve ifadesiyle dinden çıkmasıdır. Bazıları belki bilmeyebilir ama Müslüman olduktan sonra dinden çıkılmaz diye bir kural yoktur. Peki, hangi durumlarda bu gerçekleşir?

Akaid kitaplarımız imanın sağlıklı ve Allah Teâla katında geçerli olmasının şartlarını genellikle üç maddede özetlerler:

1. İman, hayattan ümit kesildiği son anda, yani ölüm anında olmamalıdır.

2. Hiç bir iman esası inkâr edilmemeli, yalanlanmamalıdır. Çünkü iman bir bütündür, bölünme ve parçalanma kabul etmez. İman esaslarından birini inkâr, tümünü inkâr gibidir.

3. Farz ve haram gibi dini hükümlerin, kanunların, emir ve yasakların, iman esasları gibi güzel ve faydalı olduğuna, fert ve toplumun dünya ve ahiret saadetini temin ettiğine kesin inanmalı, bunları yaşamada inat ve kibirlilik göstermemeli, bunları zamansız, yararsız, çirkin, çağdışı, gericilik ve yobazlık olarak görmemeli, ne

bunlarla, ne de bunlara inanıp yaşadığı için Müslümanlarla alay etmemeli, küçük görmemeli, hafife almamalı ve gıcık kapmamalıdır.

Aksi takdirde, kişi kendini mümin saysa da hiç şüphesiz o, Allah ve Müslümanlar katında mümin değildir. Bu, Allah adına ahkâm kesmek değil, Allah'ın bildirdiği ilke ve ölçülerini ortaya koymaktır.

Bu açıdan bakıldığında çağın en büyük meselesi, iman meselesidir. Yani imanı koruma ve kurtarma meselesi. Birçok insanın cehaletine kurban gittiği açıktır. Küfür ateşinin doğrudan değil de çağdaş kültür ve kavramlarla alemi cayır cayır yaktığı bir zamanda inananların bir itfaiyeci gibi İslam'la insanları kurtarmaya çabalaması, bir nevi Peygamber görevini yüklenmesi demektir. Elbette kıymetleri ve ücretleri de, imanda, sevgide, amel ve eylemde beraber olmaları sebebiyle, - Allah bilir ya - ahirette onlarla beraber veya onlara çok yakın olacaktır.⁴

Biz bazı aydınlardan örnekler sunduğumuz yazılarında ve bizim yorumlarımızda bu ölçüleri daima göz önünde bulunduracağız elbette. Okuyucularımızı da uyarır, kanaatlerini oluştururken bu gerçeklere dikkat etmelerini istirham ederiz.

⁴ Bkz. Cemal Nar, Alimin Önderliği; İnançta Arınma, “Tekfir” konusu.

KARANLIĞIN ARKAPLANI

Aydın Denince Anlaşılan

İslam aleminde öteden beri iki sınıf vardı. Birisi ekseriyeti teşkil eden halk, diğeri ise azınlığı teşkil eden ülema. Yani aydınlar. “Alim” ile “aydın” arasındaki farka ileride değineceğiz, şimdilik benzeşmede ekseriyeti ölçü olarak aynı kabul edip diyoruz ki, bu iki kesim arasında normalde hürmet ve muhabbete bağlı, sevgi ve saygıdan kaynaklanan gönüllü bir itaat ile karşılıklı birbirinden istifadeler vardı. İslam tarihi boyunca, dinimizin büyük payeler vererek övmüş olduğu alimlerimiz, sözlü ve yazılı bir şekilde halka birikimlerini aktarmışlar, onları hem bilim, hem sanat ve terbiye yönünden geliştirmeye çalışmışlardır. Bir yandan sanat öğretirken, meslek öğretirken, diğeri yandan da sanatlarını, mesleklerini topluma faydalı bir şekilde dürüst yapmalarını öğütlemişlerdir.

Halkımız da daima alimlerine saygılı olmuştur. Toplum içerisinde yediden yetmişe herkesi öğreten eski “muallimler, müderrisler, mürşitler” cemiyetten hep saygı

ve itibar görmüşlerdir. Bizim geçmişimizde camiler birer okul, hatta üniversite gibi çalışmıştır. Bu yüzden hocaları sadece mektepte görmüyordu halk. Beş vakit namazını kılmak için camiye giden cemaatler, caminin her bir köşesinde oturmuş insanları aydınlatmaya çalışan âlimleri, müderrisleri, profösörleri görürlerdi. Vakti olanlar oturur ve istifade ederlerdi. Aynı dersleri sürekli takip edenler icazetlerini bile alırlardı. Bu insanlar medreselerde halkın yavrularını de eğitirler, onların körpe zihinlerini bir dantele gibi nakış nakış örerler, hem dünya hem de ahiretleri için en güzel şekilde hazırlamaya çalışırlardı.

Cemiyet içerisinde başka bir aydın kesimi daha vardı. Bunlar tekkelerde ve zaviyelerde oturur, günün belli saatlerinde halka hem bilgi, hem zikir, hem de çeşitli hizmet telkinleri ile terbiye edip eğitmeye çalışırlardı. Bu millet kendi medeniyetinde kaldığı sürece, alimleriyle, münevverleriyle, yani aydınlarıyla halkın arası daima sevgi ve saygı çerçevesinde kalmış, bu şahane ilişkiler hep fayda ve maslahat üreterek mutlu bir şekilde devam edip gitmiştir. İslam dünyasının normali budur. Tabii olanı da, olması gerekeni de zaten budur.

“Alim”den “Bilgin”e Büyük Değişim

Önsöz’de de belirttiğimiz gibi İslam ilme ve alime büyük değer vermiş ve onlardan insanlık için “iyiliği emretme, kötülükten sakındırma” görevi vermiştir. Bu, bildiklerini insanlara öğretme ve faydalı olma demektir aynı zamanda. Halka da onları dinleme, uyma ve destekleme görevi verilmiştir. Biz bu konuyu “Alimin Önderliği” kitabımızda genişçe anlattık, tekrar etmeyelim.

İslam, Yüce Yaraticımızın insanlara gönderdiği mutluluk kaynağı bir din, bir yaşama biçimidir. Fert ve toplumun mutlu ve huzurlu yaşaması için gönderilmiştir. Yoksa Allah Teâlâ’nın dine de, dindarların ibadet ve salih amellerine de ihtiyacı yoktur. Muhtaç olan kullardır. Bu yüzden İslam, baştan sona insan için bir rahmet ve şefkattir. Büyük bir nimet ve devlettir. Küfür ise bu gerçeği inkârdır. Batıl yollarda insanın kendini helak etmesi demektir. Allah’a bağlı değil de, nefse ve şeytana göre keyfince ve şehvetince yaşamaktır. Biz buna tek kelime ile “heva” diyoruz. Allah kendisine iman edip salih amel işleyenlere kâfirlere uymamayı emreder. Çünkü bu uyma, insanı doğru dinden, yani İslam’dan alıkor ve küfre saptırır.

Her memleketin içinden bir gurup alimler, münevverler yetişir ve o toplumda yaşayan insanları eğitirler. Böle bir topluluğu yetiştirmek, her topluma

farzdır aslında. Bu ilim ve irfan sahibi insanlar ne kadar çok ve başarılı iseler, o ülke o kadar barış ve huzur içinde yaşayarak maddî ve manevî alanlarda gelişir ve kalkınırlar, refah ve saadet içinde yaşarlar.

Bunu dünyaya yansıtmaları da beklenir onlardan. İslam, özellikle kendisinin duyurulmasını, davet ve tebliğ edilmesini ister bu insanlar tarafından: “İçinizden hayra çağıran, iyiliği emredip kötülükten men eden bir topluluk bulunsun. İşte kurtuluşa eren onlardır.”⁵

Bunun nihai hedefi, yeryüzünün İslam hâkimiyetine teslim olarak fitne ve fesattan kurtulmasıdır. Bu sağlanıncaya kadar bu alimlerin ve onlara tabi olan Müslümanların sorumluluğu devam eder.

Bu yüzden “ilmi amelin kılavuzu” olarak tanımlayan Hz. Muhammed (s.a.v.), ümmetinin helâkının günahkâr âlimlerden ve cahil âbidlerden olacağını ifade etmektedir. Bu sebeple Hz Peygamber; ilmîni amelin, uygulamanın kılavuzu olarak kullanan ve buna göre amel eden âlimler hariç, bütün âlimlerin helak olacağını, bunlardan da ibadetine düşkün olanlar hariç diğerlerinin helak olacağını, yine bunlardan da ancak ihlas sahibi olanların kurtulacağını bildirmektedir. Yani hadis, hem düşüncede, hem amel ve ahlakî davranışlarda saf ve

⁵ Al-i İmran, 104.

berrak olan âlimlerin ancak kurtulacağını ifade etmektedir.

Bizde geçmişte “alim” gibi bir de “münevver” vardı. Bu kelime “nur”dan alınmış kökü Arapça bir kelimedir. Kur'anî ve imanî eserler okumakla beraber ibadet ve taatla nurlanmış, belki nurlandırılmış, ışıklı, aydın insan anlamına gelir. Yani aklı başında, bilgili, ferasetli, uyanık ve sorumluluk duyan hassas âlim kişi. İlminden kendisinin de faydalandığı akıllı âlim. İmanî ve İslâmî tahsil ve terbiye görmüş insandır münevver. Parlak olduğu kadar etrafını da parlatan, ışıtan, aydınlatan irfan ehli. Bu “alim” ile “aydın” kişi arasında ne gibi benzerlikler ve farklılıklar vardır?

Geçmiş asırlarda alim kişi aşağı yukarı çağının bütün ilimlerine vakıf insandı. Komple alim kişiydi yani. O zamanlar ilim dalları şimdiki gibi birbirinden kesin biçimde ayrılmamıştı. Bir âlim bakıyorsunuz hem akait ve kelim, hem fıkıh, tefsir, hadis, siyer ve ahlak gibi dini ilimlerde, hem de felsefe, hendese, tıp, kozmoloji, musiki, tarih, dilbilgisi gibi değişik alanlarda uzman olabiliyordu. Çağımızdaki ilmi gelişme ve öğretim tarzı bu alim tipini nerdeyse bitirdi. Şimdi bu ilim dallarının bir veya ikisinde ancak uzmanlık söz konusu olabiliyor. Bu bir alim için aranan bir durumdur. Ama bunun yanında bir de toplum, yönetim ve çağın sorunları ile ilgilenmek, bu alanlarda sorumluluk duyarak insanlara rehberlik etmeye çalışmak, yanlışın karşısında tavır alarak mücadele etmek,

haksızlığa, hukuksuzluğa, hürriyetsizliğe, adaletsizliğe başkaldırmak, bunları yok edici tedbirleri topluma sunmak, bu uğurda çilelere, zahmetlere, zorluklara katlanmak, işkence, zindan ve idamlara göğüs germek, ayrıca “aydın” olmanın gereklerindedir. Bunları yapamayan alime belki aydın diyemeyiz.

Alim ile aydın arasında farklar olabilir. Biz bu teknik detaya girmek istemiyoruz. Doğrusu alim, bilgi yönünden aydından daha zengin insandır. Belki aydın, zihinsel faaliyetlerle daha yoğun olan, bir filozof gibi hakikatin bilgisi peşinde koşan insandır. Bu nokta çok önemlidir çünkü aydın alim değildir. Aydın okuyan, devamlı öğrenen, öğrendiğini içselleştiren kişidir. Bir başka açıdan aydınlanan demektir. Var olanları yeniden birleştiren, kimi zaman sadece bilgi hamalı olan kişidir. Bu yüzden “bilgi ile aksiyonu birleştiremem” anlamında “entel takımlar” ince bir alayın ifadesi olmuştur.

Aslında kendisini ve toplumunu iyi tanıyan, tarihsel bakış açısıyla ve bilgi birikimiyle toplumun sorunlarını çözebilen, bu yüzden halkına önderlik yapma konumunda olan insandır aydın. Öyle olmalıdır en azından. Bu yüzden cesaret, dürüstlük, emanet, fedakârlık ve hakikat sevgisi gibi ahlak ve faziletlerle şahsiyetini donatmalıdır aydın.

Bu önderlik toplumun değerleri ile beraber olursa ne kadar iyidir. Yoksa kendi değerlerini topluma zorla

kabul ettirme anlamında bir önderlik, despotluk anlamına gelir. Aydın despotizmi varsa, aydın yabancılaşması da vardır demektir ve bu bir toplum için hayra alamet değildir. Bizim bu çalışmamız da bu hayırsızlığı, bu despotizmi göstermek ve hem aydını, hem de toplumu uyarmak içindir.

Kendilerine kirliliğin bulaşmadığı saf ve samimi âlim ya da aydınlar, edindikleri her bilginin, kazandıkları her payenin sadece ufuklarını açtığıнын, acı tatlı sorumluluklarını artırdığının ve yükümlülüklerini çoğalttığıнын farkındadırlar. Onlar, yani o kirlenmemiş âlim ve aydınlar merhum Cemil Meriç'in ifadesiyle "bütün bu vahşi cinayetlere sessiz ve suskun kalmanın canilere suç ortağı olmak anlamına geldiğinin" farkındadırlar. İşte ilim bütün bunların farkında olmak, âlim de bu farkındalığın yüklediği sorumlulukları ve yüreği taşımaktır.

"Münevver"den "Aydın"a Düşüş

Batılılaşma hareketleriyle birlikte bu "münevver" kelimesi "aydın"a dönüştü ve bu güzel kelime bir yerde mahiyet değiştirdi. Çünkü Batı düşüncesinin temeli sayılan Pozitivizm ve materyalizm, Tanrıyı ve dini inkâr ediyor, Peygamberlerin sunduğu ilahî mesajlar için "batıl" ve hurafe" damgasını vuruyordu. "Hayatta en hakiki mürşit ilimdir" derken o mekteplerde deneyle öğretilen, gözle görülür, elle tutulur tabiat bilgilerini, bir

yerde laboratuvarında deney ile tekrarlanabilir ilimleri kastediyordu. Dinin insana peygamber aracılığı ile iletişimini sağlayan “vahiy”, yani “ilahî kelam, kutsal sözler, Kur’an ayetleri” ise “gaybe imanı” en başa koyuyordu: “Ellezine yü’minune bilgaybi.”⁶

Şimdi soralım; Allah Teâlâ’nın kendisine, kitabına, kelamına, verdiği bilgilere iman etmeyen bir kâfirde “nur” ne gezer? Kendi dininden kopmuş, Batı medeniyetine iman etmiş, Müslümanca yaşama yerine bir Batılı gibi yaşamayı hayat tarzı ve yaşama biçimi olarak seçmiş “gâvur hayranı” bir kişide nur mu kalır?

Kalmaz. Zaten bu yüzden onlar da İslamî ilimleri bilenlere “âlim” derken, tabiat ve felsefe bilenlere “bilgin” diyorlar. İslamî ilimlerin saçtığı “nur” yerine onlar “ışık” veya “ışın” diyorlar. Böylece “alim” yerine “bilgin” dedikleri gibi, “münevver” yerine artık “aydın” diyorlar. O meşhur sözü de artık şöyle söylüyorlar: “Yaşamda en gerçek yol gösterici bilimdir.” Kimileri de sanır ki bu sözle ilim övülmektedir. Oysa gerçek şudur ki bu sözle pozitivist düşünce ifade edilmekte ve din inkâr edilmektedir. Nitekim böyle diyenlerin ellerine güç geçtiğinde ilk yaptıkları icraat, dini devletten, toplumdan, sosyal hayattan, mektepten ve sokaktan kovarak

⁶ Bakara 3 “Onlar görmediklerine inanırlar”. Dinin temel iman, imanının ilki de görmediğimiz halde Allah Teâlâ’ya ve ahirete imandır.

inananları ta vicdanlarının derinliklerine gömmeleri olmuştur. Yani artık din bir vicdan işidir. Orda kalmalı, orada yaşamalı, asla dile gelmemeli, bedende gösterilmemeli, sokağa çıkmamalı, devlet ve toplumda gösterilmemelidir.

Evet, Batılılaşma uğruna “alim” “bilgin”, münevver” de “aydın” oldu. Bize göre fark, münevverin aksine aydının İslam nurundan mahrum olarak karanlıklarda kalması ve yarasarlar gibi bu karanlıkta beyhude mutluluk aramasıdır.

Bunu boşuna söylemiyoruz. Nitekim çağımızda “aydınlanma” deyince akla gelen, “insanın kendisini geleneklerin, toplumun ve inançların etkisinden kurtararak yalnız tabii aklına dayanmakla evreni ve hayatı açıklaması” akla gelir. Tabiidir ki bilgiyi ön plana alır. Aydınlanma denince özellikle de 18. Yüzyılda Batıda gelişen, her türlü dinî inanca cephe alan akım akla gelir. Böyle olmalarına rağmen bu akımı savunanlarda ortak bir düşünce yoktur ve çoğu da Hristiyan vahyini kabul etmiştir.⁷

Münevver ve aydın kelimelerinin batıda karşılığı daha çok bizde de kullanılan şekliyle “entelektüeldir.” Yaşadığımız devrimler ve toplumsal değişimler göz

⁷ Bkz. Süleyman Hayri Bolay, Felsefi Doktrinler ve Terimler Sözlüğü, Akçağ y. 6. Baskı, 1996., s.27.

önüne alındığında bu aydın veya entelektüellerin bilgi adıyla sundukları her şeyin vahiyle sağlamasını yapmak, ilim ve irfan filtresinden geçirmek durumundayız. Bu bağlamda en büyük sorumluluk şüphesiz alim veya aydın sıfatını haiz insanlara düşmektedir.

Biz “Batılılaşma” ile böyle bir felaket ve fecaati yaşadık. İnsanlığın mutlak hidayet rehberi, doğru yolun şaşmaz kılavuzu ve aydın olmanın imkânlarını öğreten Allah Teâlâ’nın yüce kelâmı Kur’an, insanları uyarır.

“Ey insanlar! Eğer kendilerine kitap verilen Yahudi ve Hıristiyanlardan herhangi bir guruba itaat edecek boyun eğecek olursanız, sizi imanınızdan sonra tekrar küfre döndürürler.”⁸

Kur’an’ın şهادeti üstüne, başka bir şهادete asla gerek yoktur. Ancak bizzat yaşayıp gördüklerimizi söylemek, ayeti tasdik babında çok önemlidir. Allah Teâlâ’nın bu sesine kulak vermeyen aydınların, isimleri birer Müslüman isimleri kaldığı halde kendilerinin gerçekte irtidat (dinden dönme) çukurlarına nasıl yuvarlandıklarını, çok acı bir şekilde müşahede edip durmaktayız maalesef.⁹

⁸ Al-i İmran 100.

⁹ Bu kitaptan önce yayınlanan beş kitap bu macerayı anlatır. Bu yüzden tevazu ve mahviyete ters düşse bile (estağfirullah) bu kitapların okuyan gençlerimize ulaştırılmasını bir cihat olarak görmekte olduğumuzu söylemeliyiz.

Şahsiyette Bozulma

Evet, eskiden “münevver” dediğimiz “aydın”, Batıcılığı bir din, bir yaşama biçimi bilen bir tip olarak sürekli kendi toplumuna, kendi tarihine, kendi dinine, kendi örf ve adetlerine yabancılaşmış bir tür haline gelmektedir. Haliyle kendi vaziyetini toplumuna kabul ettirmek için çabaladıkça kendi toplumundan dışlanmış bir yabancı durumuna düşmektedir.

Bir insanın ruh sağlığının düzgün ve hayatının mutlu olabilmesi için kalbinin ve zihninin belli bir inanç istikametinde istikrar kazanmış, itminan kazanmış, bir başka deyişle “oturmuş” ve “sükûna ermiş” olması lazımdır. İnsan ancak böyle huzura kavuşur. Ama bizim aydın dediğimiz insanın ne kalbinde, ne zihninden ve ne de ruhunda böyle bir oturmuşluk ve bunun neticesi olan “huzur” yoktur. Doğu ile batı arasında gidip gelen, özendiği ve taklit ettiği insanlar ile içinde yaşadığı ve muhatap aldığı insanlar arasında sıkışıp kalan bir insandır aydın. Gündüz insan gece kurt gibidir sanki. Kararsız, müzebzep, gidip gelen, kendini bir yere ait hissedemeyen mustarip bir ruh hali vardır.

Bir ülkenin kılavuzlarının vaziyeti bu olursa bu toplumun selametinden bahsedilemez herhalde. Siyasi ve iktisadi bağımsızlıktan önce şahsiyet bağımsızlığı daha

önemli ve önceliklidir. Şahsiyet itibariyle bağımsız olamayanlar, siyasette ve iktisatta da bağımsız olamazlar. Her şey gelip imana ve zihniyete dayanmaktadır. Bir toplum her şeyden evvel sağlam bir zihniyet ve maneviyata sahip olmalıdır. Zihniyet ve maneviyat yapısı itibariyle hasta, çürük, düşük ve alçak olan bir insan topluluğunun bütün çalışmaları kaba saba olduğu kadar, bitip tükenmeye de mahkûmdur.

İlk “Aydın” Örneği

Bu “aydın” tipinin ilk tanınmış Türk temsilcisi, pozitivist Beşir Fuat (1852-1887)’tir. 1852 yılında doğan Beşir Fuat, ilk tahsilini Fatih Rüştîyesinde yapar. Daha sonra Cizvitler Mektebinde okur. Fransızca’yı burada öğrenir. 1867-1870 yılları arasında Askerî idadide, sonra da Harbiye’de tahsiline devam eder. Harbiye’yi bitirdikten sonra çeşitli askerî görevlerde bulunur ve 1884’te askerlikten ayrılır. Beşir Fuat, pozitivistin kurucusu Agusta Comte’un ve onun muakipleri olan Littre, Claude Bernard, Spencer, Stuart Mil ve Lewes’in hemen bütün eserlerini okumuş ve benimsemiştir. Ayrıca materyalist ve ateist Ludwig Buchner’in de onun üzerinde önemli tesirleri vardır. Beşir Fuat, hayatı boyunca çevresindeki insanlara onların eserlerini tavsiye eder. O ayrıca edebiyatta, pozitivistin gereği olarak natüralizmi savunur. Yalnız Divan edebiyatına karşı değil, Tanzimat’tan sonra Batılı romanları taklit eden yazarlara karşı da saf ilim ve realizm adına şiddetle hücum edecek,

Cumhuriyet devrinde Orhan Veli'nin yaptığı gibi teşbih, istiare, mecaz nevinden edebî vasıtaların lüzumsuz olduğunu ileri sürecektir.

Çeşitli dergilerdeki yazılarıyla, neşrettiği veya neşredemediği halde devrin aydınları arasında elden ele dolaşan eserleriyle, pozitivist ve natüralizmin Türkiye'deki ilk tanınmış temsilcisi olan Beşir Fuat'ın, hem Abdülhak Hâmit, Recâizade Mahmut Ekrem, Sami Paşazade Sezai, Muallim Naci, Ahmet Mithat Efendi gibi çağdaşları üzerinde, hem de Tevfik Fikret, Hüseyin Rahmi, Halit Ziya Uşaklıgil, Cenap Sahabettin, Mehmet Rauf, Hüseyin Cahit Yalçın, Ziya Gökalp gibi daha sonra gelen nesil üzerinde ciddî tesirleri olmuştur.

İstanbul'da bilek damarlarını keserek ve nasıl öldüğüne dair notlar tutarak otuz beş yaşında intihar eden ve cesedini de Tıp Fakültesine armağan eden bu ilk Türk pozitivist ve natüralisti, Türk edebiyatına ve Türk aydınlarına bir de önemli bir miras bırakır: “Bunalım ve Buhran.”

Bu miras ciddî bir şekilde Servet-i Fünûn Edebiyatında (1896-1901) görülür. Bunun en tipik örneği Tevfik Fikret'tir.¹⁰

¹⁰ Bkz. Rıza Bağcı, Pozitivistin Türkiye'ye Girişi ve Modern Türk Edebiyatına Tesirleri, 221 vd.

Evet, Batılılaşma bize bunalım ve buhrandan başka bir şey getirmemiştir. Devlet ve millet birbirine kırgındır, yabancıdır, uzaktır. İlişkileri hep korkak, ürkek, korkulu ve kuşkuludur. Gerek olsa da köklü değişimler yapamamaktadır. Bu yüzden idarî, siyasî, iktisadî, hukukî, terbiyevî bir sürü sorunlar altında kıvrılmaktadır. Şimdi ülkemiz cehalet, hürriyet, haksızlık hukuksuzluk, yoksulluk, yolsuzluk gibi sosyal sorunların ötesinde, belki de bunların neticesi olarak korkunç bir terör veya düşük yoğunlukta yaşanan bir iç savaşın ateşiyle yanmakta, insanımız şehitlerine ağlamaktadır. Her ayağa kalkma çabasının bir darbeyle yeniden yere serilmesi ve yaşanan bütün bu sorunların ve buhranların sebebi, hiç kuşkusuz Batılılaşmadır.

Çare ise, aydınların reddettiği İslam'dan başkası değildir ama acaba aydınlar bunu anlayabilecekler midir? Hidayeti veren Allah Teâlâ'dır. Ondan ümit kesilmez ama aldıkları eğitim ve kültüre bakılırsa onlardan bunu beklenilmez. Fakat inancında her zaman samimi olan halkımızdan yeniden İslam'a dönüşü bekliyoruz. Bu eninde sonunda elbette olacaktır ve bu oluş aydınları da etkileyecektir.

Bu uzak mıdır, yoksa yakın mıdır?

Bu bir ilahî takdir olduğu kadar, ilâhî dileme gereği insanın çabalarına da bağlıdır. Müslümanlığı öğrenme, yaşama ve hakim kılma cihadına bağlıdır yani.

Bir ‘‘Aydın’’ Şehadeti

Bize göre ‘‘Batılılaşmak’’, yukarıda yazdığımız ayetlere ve yaşadığımız tarihe göre değerlendirecek olursak, dinden uzaklaşmak, hatta dinsizleşmek ile eş anlamlıdır.

Aydınımız hemen tepki gösterecektir: ‘‘Ne münasebet’’.

Biz de deriz ki: ‘‘Yalana tenezzül etmeyiniz artık. Yetmez mi bu zamana kadar yaptığınız takiiye?’’

Belki şu sorulabilir: Hangi aydın?

Onları anlamak için okuya okuya gözlerini kaybetmiş Cemil Meriç’in tanklığıyla ‘‘aydınlarımız, Batının her hastalığını ithale memur bir anonim şirket.’’¹¹

Avrupalının amacı da budur. ‘‘Bizden önce Avrupa’yı anlamaya çalışma’’ talihsizliğine düşen Cemil Meriç, açıkça ifade eder: ‘‘Avrupa, Osmanlı ülkesine papaz ihraç eder. Hıristiyanlığa davet için mi? Ne münasebet. Tek emeli, Osmanlıyı dinsizleştirmektir. Dinsizleştirmek, yani ‘‘etnik bir toz’’ haline getirmek.’’¹²

¹¹ - Bu ülke, ötüken y. İst. 1976. s. 86

¹² - a.g.s. s. 96

Konuyu biraz daha açar: “Avrupa, Tanzimat’tan beri aynı emelin kovalayıcısıdır: Türk aydınında mukaddesi öldürmek. Mukaddesi, yani İslamiyet’i. Bu mukaddesin yerine kendi mukaddesini aşılazamazdı. Çünkü misyonerin hedefi, Devlet-i Aliye’yi Hıristiyanlığa kazanmak, yani Devlet-i Aliye ile bütünleşmek değil, ezeli düşmanını “etnik” bir toz yığını haline getirmektir, istediği kalıba sokacağı şuursuz ve iradesiz bir toz yığını. Kaldı ki İslam’a teklif edeceği bir mukaddesi de yoktu, Avrupa’nın. Tahrip ameliyesi hiç değilse aydınlar “kesiminde tam bir başarıya ulaştı. Batının muharref Hıristiyanlığa tercih ettiği tenkitleri kendi dinimiz için de geçerli sandık. “Hür-endiş”likleriyle övünen nesiller türedi. “Hür-endiş”ler ananeye düşmandılar, tek mabutları vardı: teceddüt; tek mabetleri: Avrupa.”¹³

Batının hedefi neydi?

Üstat diyor ki: “Taarruzun hedefi haçlı seferlerinden beri aynıdır; kılıçla kazanılamayan zaferi yalanla kazanmak.”¹⁴

Peki, yalan ne?

“Hâkimiyetini tahkim için düşman ülkelere ihraç ettiği sefil bir ideoloji,”¹⁵ yani batı kültürü... Ve

¹³ - a.g.e. s. 92.

¹⁴ - a.y

ideolojileri... Bir yerde “izmler idrakimize giydirilen deli gömlekleri. İtibarları menşe’lerinden geliyor. Hepsi de Avrupalı.”¹⁶ Dediği ideolojiler, tahribe yeltendikleri imanın yerine sahtelerini ikame etmek için uydurulan ersalz’dır. Başka bir deyişle, remizleri, merasimleri ve kiliseleriyle çağın icaplarına uydurulmuş birer inanç manzumesi. Rüştünü idrak etmemiş nesillere ilim diye yutturulan, yalnız sarflarıyla ilmi, muhtevalarıyla masal, birer bulamaç.”¹⁷

Avrupalılaşıma, “batılılaşma miti eskiyince, yeni bir yalan çıktı sahneye... Daha doğrusu, aynı nazenin taze bir makyajla arz-ı endam etti”¹⁸

Nedir o?

Çağdaşılaşma!... Şu bildik macera ve muhteva... Veya şu bildik “gâvurlaşma”...¹⁹

Üstad’dan dinleyelim: “Çağdaşılaşmanın halk vicdanında adı asrileşmektir; asrileşmek, yani maskaralaşmak, gâvurlaşmak... Kırk yıllık Kani’nin Yani olamayacağı, Türk’ün akl-ı selimi için bedâhetlerin bedaheti; bir medeniyetin başka bir medeniyete iltihak

¹⁵ - a.y

¹⁶ - a.g.e. s. 23.

¹⁷ - a.g.e. s. 92.

¹⁸ - a.g.e. s. 26.

¹⁹ Bkz. Cemal Nar, Batılılaşmayla Hesaplaşma. ÖZGÜ Y. İst. 2015

edemeyeceği, Dani levsky'den beni bir kazıye-i muhkeme.”²⁰

Üstadın incelemelerinde, bu “gavurlaşma”nın somut örneklerini de görürüz “müstağribler” faslında.

Yükseliş devrinde, toplumun herhangi bir ferdi olan, zevkleriyle, zilletleriyle, mukaddesleri ile halkından biri olan aydının ne imtiyazı vardır, ne de imtiyaz peşindedir. Ama Tanzimat'tan sonra aydın saraydan da kopar, halktan da.²¹ Aydın, batan bir gemidedir. Ufukta rüyaların en muhteşemi: Avrupa. Servetin, şöhretin, şehvetin daveti. Azgın iştahaları vardı intelijansiyanın ve bu masal hazineleri kendisini bekliyordu. Avrupalı dostları lütufkârdılar, karşılık olarak biraz “ihânet” istiyorlardı sadece.”²²

Aydının yaptığı neydi?

Avrupa'yı taklit, kopya. Hem de bir bütün olarak. İşte size bir aydın örneği, üstelik milliyetçi (!) de: “Aramızda Avrupa medeniyetinin üstünlüğünü kabul etmeyen yok, fakat bir noktada aldananlarımız var: bu üstünlük Avrupa medeniyetinin yalnız bazı unsurlarına, mesela ulûm ve fûnûna münhasır değildir. Her medeniyet zümresi, bölünmez bir bütündür. Parçalanamaz,

²⁰ - a.g.e. s. 26.

²¹ - a.g.e. s. 52

²² - a.y.

süzgeçten geçirilemez. Üstün olan onun bütünüdür. Aynı ayrı, falan veya filan kısmı değildir”²³

Hatta, “tarihinde dinini en az iki defa değiştirmeyen hangi millet vardır? Türkler önce şamanî değil miydiler?” diye soran aydına, Meriç Üstadımız, sormadan edemiyor: “Şimdi de Hıristiyan olsunlar, değil mi Ahmet Bey?”²⁴

“Asırlardan beri yaşayan ve nesilleri huzura kavuşturan tecrübeden geçmiş bir inançlar manzumesi; sıcak, dost, köklü.”²⁵ Diye tavsif ettiği “din” hakkında aydınların son hükmünü şöyle özetler Üstat: “Din, ahlâk hukuk... birer safra. Gemimizi kurtarmak için vaz geçeceğiz onlardan”²⁶

Evet, “Osmanlı için şurudur din, tesanüttür, sevgidir,” Ama Avrupa için, dolayısıyla aydınlar için din, bir “afyon”dur.²⁷

Bu dinsizleşmek değil de nedir Allah aşkına?

²³ - Ahmet Ağaoğlu. A.g.e. s. 74.

²⁴ - a.g.e. s. 75. Cumhuriyet döneminde Tanassur rtmeye, yani Hıristiyanlaştırma projesi ve akibeti hakkında bkz. Cemal Nar, Osmanlılardan Cumhuriyete Büyük Kırılma, Özgü y. İst. 2014.

²⁵ - a.g.e. s. 92

²⁶ - a.g.e. s. 75.

²⁷ - a.g.e. s. 95.

Şimdi söylemenin tam zamanıdır herhalde. İnsanlığın mutlak hidayet rehberi, doğru yolun şaşmaz kılavuzu Kur'an, insanı nasıl uyarmıştı.

“Ey insanlar! Eğer kendilerine kitap verilenlerden (Yahudi ve Hıristiyan) herhangi bir guruba itaat edecek, boyun eğecek olursanız, sizi imanınızdan sonra tekrar küfre döndürürler”²⁸

Bu sese kulak vermeyen aydınların, adları birer Müslüman isimleri kaldığı halde kendilerinin gerçekte irtidat (dinden dönme) çukurlarına nasıl yuvarlandıklarını, çok acı bir şekilde müşahede edip durmaktayız maalesef.²⁹

Akıllı Düşman

Kur'an'ın şهادeti üstüne, başka bir şahitliğe asla gerek yok. Ancak, ibret alınması açısından, şu sözleri bir Avrupalıdan duymak, gerçekten de dehşet ve ibret vericidir:

“İmparatorluk, günden güne zayıflamaktadır. Niçin saklamalı? Onu bu hale düşüren sebeplerin başında “Avrupalılaşıma zihniyeti” gelir. Temellerini III. Selim'in

²⁸ - Al-i İmran 3/100.

²⁹ Bunun acı örnekleri için bkz. Adı Konmamış Savaş, Özgü y. İst. 2015

attığı batı zihniyeti, derin cehaleti ve sonsuz hayal perestliği yüzünden II. Mahmut son haddine vardırır.

Bab-1 âli'ye tavsiyemiz şudur: hükümetinizi dini kanunlarınıza saygı esası üzerine kurunuz. Devlet olarak varlığınızın temeli, Padişahla Müslüman tab'a arasındaki en kuvvetli bağ dindir. Zamana uyun, çağın ihtiyaçlarını dikkate alın. İdarenizi düzene sokun, ıslah edin. Ama yerine size hiç de uymayacak olan müesseseleri koymak için eskilerini yıkmayın. Avrupa medeniyetinden sizin kanun ve nizamlarınıza uymayan kanunları almayın. Batı kanunlarının temeli Hristiyanlıktır. Türk kalınız. Tatbik edemeyeceğiniz kanunu çıkarmayın. Hak bellediğiniz yolda ilerleyin. Batı'nın sözlerine kulak asmayın. Siz ilerlemeye bakın. Adalet ve bilgiyi elden bırakmayın. Avrupa efkâr-ı umumiyesinin az çok değeri olan kısmını yanınızda bulacaksınız...

Kısaca, biz bab-1 âli'yi kendi idare tarzının tanzim ve ıslahı için giriştiği teşebbüslerden vaz geçirmek istemiyoruz. Ama Avrupa'yı örnek olarak almamalıdır kendine. Avrupa'nın şeriatları başkadır, Türkiye'nin başka. Avrupa'nın temel kanunları Doğu'nun örf ve adetlerine taban tabana zıttır. İthal malı ıslahattan kaçınmın. Bu gibi ıslahat Müslüman memleketlerini ancak felakete sürükler. Onlardan hayır gelmez sizlere ."³⁰

³⁰ - Metternich. A.g.e. s. 83. Metternich, (1773-1859) Avusturya devlet adamı. Geniş bilgisi, emsalsiz tecrübesi,

Bunları Metternich yazıyor. Kimdir bu adam?

Cemil Meriç kısaca tanıtır. Biz daha da kısaltalım: “Metternich, (1773-1859) Avusturya devlet adamı. Geniş bilgisi, emsalsiz tecrübesi, muhafazakâr umdeleri ve aşklarıyla meşhur.”

Atalar boşa dememişler “akıllı düşman ahmak dosttan yeğdir” diye. Keşke zamanında iş başındaki bilgisiz, tecrübesiz İttihatçı paşalar gibi yerliler olacağına, Metternich gibi akıllı gavurlar paşa olsaydı. O zaman İslam Devleti yıkılmaz, ümmet parçalanıp dağılmazdı. Dünya kafirlerin elinde cayır cayır yanmazdı o zaman. Çünkü İslam Devleti onlara da rahmet idi.

“Çelişki var, dünyayı cayır cayır yakanlar da kafirlerdir” diyeceksiniz belki.³¹ Ne var ki o kafirler de Metternich gibi birer “akıllı” kafir olsalardı, vaziyet belki böyle olmazdı diyoruz. Yine de “her şeyin doğrusunu en iyi Allah (azze ve celle) bilir” diyerek kurtulalım bu tartışmadan en iyisi.

Çatışmanın Kaynağı

muhafazakâr umdeleri ve aşklarıyla meşhur. Daha fazla bilgi için bkz. A.g.e. s. 230.

³¹ Evet, gerçekten de öyledir. Biz bu konuyu “Adı Konmamış Savaş” kitabımızda genişçe anlattık. Bkz. Özgü y. İst. 2015.

Batılılaşmanın en korkunç taraflarından birisi de, halkla alimlerin, bir başka deyişle aydınların arasının açılmasıydı. Kendi inancından, kendi medeniyetindenim, kendi zihniyet dünyasından kopan aydın, bunu bir marifet sanarak, halkına da aynı şeyleri telkin ediyordu. Halk Müslümandı. Dinine inancını samimiyetle bağlıydı. Örf ve adetlerinden memnundu. Ecdadına saygılıydı. Dolayısıyla yeni aydın tipinin kendisine sunmuş olduğu fikirler ve bilgiler, kendisinde var olanlarla ters düşüyordu. Bu yüzden halk aydınlardan koptu ve onları dinlemez oldu. Aradaki sevgi ve saygı da kayboldu gitti.

Burada bir suçlu varsa, aydının dönekliğinden başkası değildir. Keşke evlerinde otursalar da toplumu kendilerine benzetmeye kalkışmasalardı. Ama onlara göre “aydın sorumluluğu”, bize göre “aydın gurur ve keberi, dahası ihanet ve küfrün verdiği aşağılık duygusu” buna mani oldu. Fildişi kulelerinde oturamadılar, gittiler ve halka sataştılar.

Nihayet yüzyılların irfan birikimini taşıyan Müslüman halk Cumhuriyette basireti bağlanmış bu aydınlar güruhunu görünce, sözde “aydın” denilen bu mukallit zümreye itibar etmemiştir. Bir şey daha var; halkın o aydınlara ders verecek kadar irfanda daha üstün olduğunu görmenin mutluluğu içindeyiz. Fakat bir yandan da şaşkınlıkla şunu sormadan edemiyoruz:

Halk Aydınla Ders Veriyor!

“Allah aşkına burası nasıl bir ÷lke ki, “halk” “aydın”la ders veriyor? Şimdi sevinelim mi, üzülelim mi?”

Sevinelim, çünkü aydın bir halkımız var. Sağduyulu bir halkımız var bizim çok Şükür. Akıllı, dengeli, sabırlı, serin kanlı ve marifetli. Ferasetine de hayranız onun. Bir devlet böyle bir halk yetiştirmek için kültür, sanat ve eğitime ne kadar para harcar değil mi?

Ama asıl garabet de burada zaten. Halk, devletin eğitiminden, ideolojisinden, resmi görüşünden farklı ve ayrı olduğu için böyle kalitelidir. Bu nasıl izah edilir? Bunu hangi sosyoloji çözer?

Ama biz bunun sebebini biliyoruz. Fakat hemen söylemeyeceğiz. Az bekleyiniz lütfen.

Her ÷lkede olduğu gibi bu ÷lkenin de aydınları vardır. Devletin resmi ideolojisi ile yetişmişlerdir. Bunları yetiştirmek için devlet bir sürü yatırım yapıyor, para ve emek harcıyor. Uzun yıllar eğitimden geçiriyor. Üst düzey kamu görevleri veriyor. Eğitim, yönetim, medya, iş dünyası bunlarla dolu olsun istiyor. Bunlar milleti aydınlatsın ve peşlerine düşürerek devletle birlikte aynı yolda yürütsün istiyor. Ama olmuyor. Çünkü aydın, yani “sistemin aydını”, “statüko aydın” halkından hep

kopuktur. Acayip bir vaziyet var; halkı sevindiren onları üzüyor, halkı üzen onları sevindiriyor. Bir türlü tasada ve kıvançta halkıyla birlikte olamıyor aydınımız. Halkına yabancılaşma bu boyutlara varmış ne yazık ki. Haliyle halkı peşlerinden sürükleyemiyorlar. Bırakınız sürüklemeyi, halka hiçbir şey anlatamıyorlar. Sonunda süklüm püklüm halkın yanında yer almaya mecbur kalıyorlar.

Bu nasıl bir iştir Allah aşkına? Bunun bir izahı var mıdır?

Her gün bunun bir örneğini yaşıyoruz maalesef. İşte biz bu yazıyı yazarken Davos'ta bir olay oldu. Hani şu meşhur “van münit” olayı. Yer yerinden oynadı. Dünya liderleri ve medyası şaşkın! Kim ne yorum yapacağını tam kestiremiyor. Fakat bakıyoruz, Davos içinde de aydınlar bir yerde, halk bir yerde duruyor. Halkımız bütün dünya Müslümanları ile birlikte bayram ediyor. Aydınlarımız ise “yandık, bittik, mahvoldu. Bu büyük bir hatadır. Bunu nasıl yaptık? Bunun cezasını nasıl öderiz?” gibi bir sürü saçma sapan sözler sarf ediyor. Yine yanlış yerde durarak yalnız kalıyor ve sonunda halkın görüşüne katılmak zorunda kalıyorlar.

Ne kadar hayret edilse layıktır ki halk dünyayı ve olayları aydınlardan daha iyi görüyor ve değerlendiriyor. Ve de haklı çıkıyor. Halk siyaseti aydınlardan daha doğru anlıyor ve haklı çıkıyor. Halk darbeleri aydından daha iyi

değerlendiriyor ve haklı çıkıyor. Halk coğrafyayı aydınlardan daha iyi okuyor ve haklı çıkıyor. Halk dünya ile ilişkileri aydınlardan daha iyi değerlendiriyor ve haklı çıkıyor.

Bu ülkenin aydınlarının bu kadar mahcubiyet, hatta rezaletten sonra kalemlerini kırıp çenelerini kapatmaları gerekirken, hiç ders almadıklarını görüyoruz. Hataları yüzlerine tokat gibi vurulurken, hiç haya da etmiyorlar.

Nedendir halkın bu derin anlayış ve kavrayışı? Bu feraset nereden kaynaklanıyor? Sahi bu irfan nereden fişkırıyor? Sizce bu garip gerçek incelenmeye değmez mi?

Biz bunu inceledik. İşte sırası geldi söylüyoruz; halkın bu anlayış ve kavrayış gücü, bu feraseti İslam'dan kaynaklanıyor. Aydınların skandal sakat duruşları da onu tanımayışlarından!

İslam büyük bir hazinedir. İmanıyla, ibadetiyle, hukukuyla, ahlakıyla, insan ilişkileri ile bitmez tükenmez bir hazinedir. Bu halkın ekseriyeti de Müslümandır. Gayr-i Müslimler de uzun yıllar boyunca Müslümanlarla yaşamının verdiği bir kazanımla onların bakış açısını ve ölçüsünü anlamış ve benimsemiştir. Dolayısıyla ortak bir irfan geliştirmişlerdir bu topraklarda halk inananlarıyla, inanmayanlarıyla. Gayri Müslimler bile sözde aydınlardan

daha isabetli bir bakış açısına ve yorum gücüne sahiptir. Aydında olmayan ise işte budur!

İşin garibi aydın bunu asla anlamayacaktır bu gidişle. Anlamadığı gibi üstelik bir de alaya alacaktır. Ama ne yazık ki gerçeğin acı balyozu başına inince ister istemez anlayacak, fakat bir o kadar da utanca mahkûm olacaktır. Az utanç verici rezalet ve kepezelik değil midir halkın kendinden daha akıllı ve basiretli oluşu ve bıyık altından kendisine gülüşü? Her defasında halkın peşine rötartlı olarak süklüm püklüm kendilerinin düşüşü azımsanacak bir ayıp mıdır Allah aşkına?

Bunun sebebi ise küfrün verdiği gurur ve kibirdir, kendini beğenmişliktir, müstağniliktir. Aydın bu yüzden halkından, onun duygu ve düşüncelerinden, ruh ve maneviyat dünyasından kopuktur. Mutsuzdur aynı zamanda. Buhranları ve de şikâyetleri bitmez. Bütün edebiyat ve görsel sanatları buhranı yüceltmek ve acıyı övmek değil midir? Bizde aydın, cidden acınacak bir tiptir.

İşin Sırrı İslam'da

Kendisini idare edenlerden ve aydın geçinenlerden daha akıllı, daha şuurlu, daha ferasetli, daha hak tanır ve kadirşinas olan halk, “Batıcılık” adına aydının ve devletin kaldırıp attığı bütün İslamî müesseselere içtenlikle bağlı kaldı ve gücünün yettiği oranda sahip çıktı. Hem de

inkılapların baskısına, devrimlerin ve darbelerin eziyet ve işkencesine, sosyal hayatta yok sayılmanın bütün acısına rağmen hep sabretti. Din ve tarihle bağını hiç koparmadı. Şartlar ve imkânlar elvermediği için kavga çıkarmadı. Sessizce vaziyetin gereğini yaptı. Acele etmeden derinden gitti ve sonunda kazandı çok şükür.

Aslında Cumhuriyet döneminde yaşadığımız ve “Aydınların Karanlığı” dediğimiz bu bir kâbus gibi üstümüze çullanan korkunç maceranın kökleri varır ta Osmanlıya dayanır. Daha o zamanlarda Batıcı aydınlarımız İslam’dan kopmuştur. Bütün perişanlığı da buradan kaynaklanmaktadır.³² İkili bir hayat yaşamakla çok perişandır. Kalbi parçalanmış, zihni dağılmış, akli perişan olmuştur. Ağzının tadı kaçmış, zevkleri paramparça olmuştur. Bir yanlarıyla doğuludurlar, bir yanlarıyla Batılı. Ne bundandır tam olarak, ne de ondan. Ne halk sever onları, ne Batılı denk kabul eder kendine. Arasat’ta kalmışlardır daha dünyada. Zavallı “müstağripler” Cemil Meriç’in ifadesiyle.³³

³² Bu konu için bkz. Cemal Nar, “Osmanlılardan Cumhuriyete Büyük Kırılma”, “Laiklik Sorgulaması”, “Adı Konmamış savaş”, “Batılılaşmayla Hesaplaşma”. Hepsi de Özgü yayınlarındandır.

³³ O dönemin hikaye ve romanları bu gerçeklerle doludur. Ahmet Mithat, Hüseyin Rahmi, Peyami Safa ve benzerlerinin romanlarında “Beyoğlu” “Harbiye” manzaraları meşhurdur. Halkın evleri başka, yöneticilerin konakları başka, saray daha bir başkadır. İster “cümbüş” deyin yaşananlara, ister “karnaval”. Görgü kuralları bile mahalleden mahalleye fark eder olmuştur.

Halka gelince, onların İslam'a bağılığı içten gelmektedir, sıdka dayanır, teslimiyet gösterir. Osmanlıdaki Batıcılar halkın bu güçlü bağılığından çekindikleri için İslamî kurumları tam olarak kaldıramamışlardı o zamanlar. Fakat medeniyetimizin mesela medrese ve mahkeme gibi köklü kurumlarının yanına Batılı tarzda yeni mahkemeler ve mektepler kurdular. Böylece eskiyi ihmal edip zayıflatarak zaman içinde ölüme terk ettiler. Yeni kurulanlar ise Fransız mahkemeleri ile Fransız mekteplerinden üstün körü alınmış olduklarından, getirildikleri muhiti ile hiçbir ilgileri yoktu. Memleketimize Fransa'nın kendisi kadar yabancı idiler. Böylece millet içinde yerli ve yabancı olmak üzere ikili bir yaşam biçimi başlamış oldu.

Son asırda bu usul ile meydana getirilen inkılap veya devrimleri burada saymak lüzumsuzdur.³⁴ Size yalnız şu kadarını söyleyelim ki, bunların hepsi bizim akait ve inanç esaslarımıza karşı asırlardır beslenen derin bir düşmanlık hissini bütün alametlerini taşıyordu.

İşte “tecdit, yenilenme, aydınlanma, batılılaşma, çağdaşlaşma, modernleşme” adı altındaki bütün bu yenilikler, asırlardan beri kurulup yerleşmiş olan inançları, fikirleri, töreleri, örf ve adetleri, an'aneleri, kısacası İslam din, ahlak ve medeniyetini yıkıp yok

³⁴ Konuyla ilgili olarak bkz. Cemal Nar, Sistem ve Şeriat, Özgü y.

etmekten başka bir işlem değildir. Sonuçta bu durum memleketimizi her gün bir çeşit kötü neticelerini gördüğümüz maddi manevi kaos, karmaşa ve kargaşaya sürüklemekten başka bir işe yaramadı.

Yeni Bir Döneme Uyanmak

Tarihte bir benzeri görülmemiş çok garip, bir o kadar da korkunç bir devrim devresinin sonlarını yaşıyoruz. Bugün millet iradesi kendini idare etmekte olanlarla mücadele ediyor. Onların aşırılıklarına, gerçekleşmesi mümkün olmayan uçuk hayallerine dayanan tasavvurlarına karşı devamlı mücadele ederek aydınlarını itidale çağırıyor. Hikmete ve basirete davet ediyor. Millet meselesine el koymuş durumdadır. Bu bilince kimse karşı çıkamaz.

Oysa tam tersi olmalıydı. Aydınlar milletin önünde onun değerleri için mücadele etmeliydi. Yol göstermeli, cesaret vermeliydiler. Bütün dünyada hak ve hukuk mücadelesinde, özgürlük mücadelesinde aydınlar en öndedir ve bu yüzden saygıyı hak etmişlerdir. Zalim statükoya önce onlar baş kaldırır, insana saygı ve hukukun üstünlüğünün mücadelesinde bayraklar hep onların elinde dalgalanır. Bu uğurda eziyet ve işkence ile zulüm ve zindan ile candan geçme ile ilk sınananlar hep onlardır. Millet onların ardından gider.

Ya bizde? Ne garip bir tecellî Yâ Rabbî!

Batılılaşmaya Gerekçeler

Türklerin İslam'dan uzaklaşmalarının sebebini sadece Batı medeniyetinin manevi tesirlerinde aramak büyük bir hata olur. Evet, Batı dünyasını yeterince inceleyip araştırmayan “mağrur” Osmanlı, ilk defa onlara mağlup olunca şok oldu. Daha sonra arka arkaya gelen acı ve utandırıcı mağlubiyetler, gururun yerini panik havasına ve aşağılık duygusuna bıraktı. Onların ellerindeki ateşli silahlar ve düzenli ordular devleti yönetenlerin gözünü korkutmuştu. Bu bela nasıl aşıldı?

Tabi ilk akla gelen, onlardaki ilim ve tekniğe sahip olmaktır. Teşkilatlanmalarından faydalanmaktır. Bu yüzden Batıyı yeniden, ama bu sefer hayranlıkla incelemeye başladılar. Ne var ki Osmanlıyı yok etmek isteyen Batılılıklar, bu durumu iyi kullandılar. Hikâyesini “Batılılaşmayla Hesaplaşma” kitabımızda anlattığımız oyunlara giriştiler. Bunlardan birisi de bizdeki korku, panik, utanç duygularını iyi kullanmak oldu. Tatlı sert taktiği ile devleti salladılar. Bir yandan dostluk ellerini uzatırken, diğer yandan da düşmanlıklarından korkuttular. Böylece Batılılaşma hareketlerinin başlamasında o günkü Hıristiyan hükümetlerinin bize karşı besledikleri derin düşmanlık ve bitmez tükenmez kin ve nefretleri de çok tesirli olmuştur. Zira bu Batılılaşma, çağdaşlaşma

hareketlerinin başladığı devirlerde devlet adamlarımız şöyle düşünüyorlardı:

"Memlekete Batı taklidi müesseseleri ve Avrupalı anlayış ve yaşayış esaslarını getirirsek, Avrupa hükümetlerinin sevgisini kazanmaya, eski düşmanlıklarını hafifletmeye ve bencilliklerini yumuşatmaya muvaffak oluruz."³⁵

Lozan'dan dönen İsmet İnönü de, anlaşma şartlarına karşı çıkan Kazım Karabekir'e aynı şeyleri söylüyordu. Bu zan inanca dönüştü. Hala bazı devlet ricali konuşmalarında zaman zaman "dünyayla savaşamazsınız. Dünyayla beraber olacaksınız" der. Bunun gereği ise İslam'ı memleketten uzaklaştırmaktı, onu da yaptılar. Sandılar ki İslam'ı ve kurumlarını ülkeden atarsak, dünya Müslümanlarıyla ilgiyi kesersek, Batı medeniyetine girer ve kurumlarını alırsak, onlar da bizi sever ve haçlı savaşlarından vaz geçerler.

Ama gel gör ki hiç de yakamızı bırakmadılar. Dün Osmanlıyı paramparça edenler, bugün de bizim büyümemizi engellemek için her fırsatı değerlendirdiler. Yaralarımızı kaşıdılar durdular. Yoksa kendileri yeni fitne sebepleri oluşturdular.

³⁵ Konu ile ilgili bkz. Said Halim Paşa, Buhranlarımız/İslamlaşmak. Alıntı için bkz. M. Ertuğrul Düzdağ, Türkiye'de İslam ve Irkçılık meselesi, s. 150.

Benzeri görülmemiş olan bu gayrı tabii hal, ne çeşit olursa olsun bütün ihtilallerin muhakkak uyandırdığı tepkiyi şimdiye kadar geciktirmiştir. Tarihin getirdiği ağır şartlar, halkın içinde bulunduğu fakirlik, yoksulluk, bitkinlik gibi zaruretler bir gün ortadan kalkacaktır. İşlerin tabii yoluna girdiği bir gün elbette gelecektir.

İşte o zaman, İslam inkârcılara galip gelecek, Müslümanlar dine karşı olan bütün sapıklıkları bir kere daha yenecektir. Bütün insanlık için çıkarılmış bu önder ümmet, bu Ümmet-i Muhammed, bir kere daha bütün milletlerin başına geçecek ve onları mutluluk yollarına sevk edecektir.

Korkunç Bir Yanılgı

Bizler önceleri milletçe geri kalmamıza sebep olarak İslamiyet'e daha çok sarılmayıp daha iyi tatbik edemeyişimizi gösteriyorduk. “Kabahat bizde” diyerek kusuru kendimizde buluyorduk. Fakat “Batılılaşma” süreci içinde bugüne gelince geriliğimizin sebebini kendi kusur ve ihmallerimizde değil, mübarek dinimizin esaslarında bulmaya başladık.

Dikkatinizi çekeriz, çok önemli bir farklılıktır bu geçmişimizle. Evet, o korkunç yanılgı, “geri kalmışlığımızın sebebi kendimizde değil, dinimizin yetersiz ve noksan oluşundadır” anlayışıdır. Bu yanılgının ilk çıktığı günlerde bunu duyan Ziya paşa şöyle der:

İslam imiş millete pâbend-i terakkî,

Evvel yok idi, iş bu rivayet yeni çıktı.

İşte Müslümanlar için en büyük ve en korkunç felaket aslında budur işte. Bu yüzden “Batılılaşma” bir “irtidatlaşma”, yani “dinden dönme” ve “kâfirleşme” sürecidir. Evet, batılılaşma tam bir “mankurtluk” macerasıdır. Mankurt, yani aydın!

Bu süreçten sonra, sorsan kendisini Müslüman zanneden birçok insan, İslam'ı ülke için doğrudan doğruya tehlike görmüş ve onun adını “irtica” diyerek dinle, dinin kurumları ile ve dindarlarla mücadele etmeyi varlık sebebi saymışlardır. Bunlar batının “yeniçerisi” olmuş, onlar yararına Müslümanlarla savaşmışlardır.

Evet, çağın en büyük belası, en yaman fitnesi, en amansız derdi ”Batılılaşma” dalalet ve irtidadıdır. Bununla savaşmak ise en büyük cihattır.³⁶

Karanlığın Kaynağı Batıcılıktır

Batılılaşma deyip duruyoruz. “Nedir bu düşünce”“ diyenimiz olabilir endişesi ile yazdığımız kitaplara havale

³⁶ Bkz. Cemal Nar, Batılılaşmayla Hesaplaşma, Özgü y.

etme yerine, burada azıcık bir özet bilgi sunalım isterseniz.

“Batıcılık” düşüncesi, Osmanlı Devletini kurtarmak ve modernleştirmek amacıyla Tanzimat'tan sonra ortaya çıkan “Osmanlıcılık”, “İslamcılık”, “Milliyetçilik” gibi fikir akımlarından biridir. Batıcılık fikrinin temelinde Tanzimat dönemindeki ve daha önceki ıslahat hareketleri yatar. I. Meşrutiyet, Batılılaşma hareketlerinde bir dönüm noktasını teşkil eder.

Batıcılara göre Osmanlı Devleti'nin en büyük problemi Batılı olmamaktan kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla tek kurtuluş yolu vardır, o da bu yüzyılın fikir ve ihtiyaçlarına cevap verecek medenî bir devlet ve millet halini almaktır. Yani ilmî manasıyla "Garplılaşmaktır". Çünkü "nur/ışık" oradadır. Ona gitmek mecburidir. Çünkü ona karşı çıkacak ikinci bir medeniyet yoktur.

Batılılaşmayı isteyen iki grup vardır ve bu iki grup karşı fikirdedirler. Birinci grubun lideri Abdullah Cevdet'tir ve batının iyi kötü demeden her şeyine taliptir. İkinci grup ise Celal Nuri ve arkadaşlarıdır. Celal Nuri'nin Batıcılık düşüncesi ise “Batının sadece ilmîni, teknolojisini almamızın yeterliliğini, Osmanlı Devleti hakkında düşmanca duygular besleyen Batıya, kültürel açıdan karşı çıkmamızın gerektiğini” savunur.

Batıcılara göre Osmanlı Devleti'nin en önemli sorunu doğulu bir Müslüman devlet olmasıdır. Müslümanlık, bütünüyle Batılı olmanın önünde bir engeldir. Bu yüzden sorun İslam dininden kaynaklanmaktadır. Tek kurtuluş yolu, eskiyi unutup, yeni yolu tutmaktır. O da çağın fikir ve ihtiyaçlarına uygun medeni bir devlet ve millet haline gelmek, yani Batılılaşmaktır.

Sonuçta Batıcılar, İslam'ın imanından, ibadetinden, hukukundan, ahlakından, yönetim ve yaşama biçiminden, devlet ve hilafet anlayışından, kılık kıyafetinden, harf ve yazısından, mektep, medrese, tekke ve zaviyesinden, tasavvuf ve tarikatlarından, velhasıl toptan İslam medeniyetinden koparak, Batı'nın içtimaî, siyasî, hukukî, iktisadî ve felsefi fikirlerine uygun bir devlet oluşturulması gerektiği düşüncesindedir. Hatta bir kısım Batıcılara göre Batı'nın her yönüyle, yani kılık kıyafetten tutun da, içki, kumar, dans, balo, sosyal ilişkiler vs. benimsenmesi gerektiğini belirtirler. Bu bir yaşama biçimidir.

Batıcılara göre; Batılılaşmak, yani Avrupa devletlerine benzemek kaçınılmazdır. İslamiyet ve batıl inançlar kalkınmaya engel oluşturmaktadır. Hatta cins tosunlarla ineklerin ıslah edildiği gibi, bu yüzden halkı medenileştirmek için Avrupa'dan damızlık erkek bile getirilmeli, Türk ırkı ıslah edilmelidir. Abdullah Cevdet gibi bu fikirleri halka ilk getirenlerden kimisi çok pişman

olmuşlardır ama atı alan Üsküdar'ı çoktan geçmiştir. Çünkü Cumhuriyet kurulurken iş başındakiler başta İngilizler olmak üzere bu işler için Batılı galip devletlerle çoktan anlaşmışlardır. Biz bu macerayı “Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma” kitabımızda geniş olarak yazdığımız için burada sözü uzatmak istemiyoruz.

İslam açısından bu düşünce ve davranış biçimi bir küfürdür, irtidattır. Yani İslam dininden çıkarak kâfir olmaktır. Sahibi bunu bilsin bilmesin önemli değildir. Zira Kur'an'dan bir ayeti inkâr eden, onun emir ve yasaklarını beğenmeyerek çirkin gören, onu atarak yerine başkasını alanlar, farkında olsunlar veya olmasınlar, kasıtlarının akıbetini bilsinler veya bilmesinler, kesinlikle dinden çıkarak kâfir olurlar. Böyle bir şey elbette İslam tarafından asla tasvip edilemez.³⁷

Bu Batıcılık fikirleri milletimiz için intihar demektir. Tanzimat döneminden sonra bu durumu gören o zamanki Müslümanlar da zaten yapılan işin adını açıkça koymuşlardır: “Batılılaşmak gâvurlaşmaktır”.

Tanzimat'tan Cumhuriyete

³⁷ Biz bu konuları enine boyuna bazı kitaplarımızda işledik. Mesela “İnançta Arınma”, “Sistem ve Şeriat”, “Laiklik Sorgulaması”, “Batılılaşmayla Hesaplaşma” bu konuda önemli kitaplarımızdır, bakılabilir.

Tanzimat bizde iman, Őuur, medeniyet ve yaŐam tarzının bűyűk bir deęiŐim geçirerek yabancılaŐmasının ifadesidir. Bűtűn buhranlarımız, bunalmalarımız, sıkıntılarımız ve ozűlűműz bundan sonra baŐlamaktadır. Bir anlamda batıya teslim oluŐun tarihidir Tanzimat.

Osmanlı batı karŐısında yenilginin utancını ayıbını yaŐamaktadır. Batı da ona “hasta adam” muamelesi yapmaktadır. Can çekiŐen devletin űlmesini bekleyen leŐ kargaları ya da akbalar gibi baŐında beklemektedirler hasta adamın Batılılar. Tanzimat can çekiŐen hastanın űlűműnű çabuklaŐtırmak ve kolaylaŐtırmak için içirilen bir zehirdir. Batıya teslim olmuŐ, batı karŐısında maddi manevi ezilmiŐ, bűyűk bir kibirden birdenbire aŐaęılık duygusuna dűŐműŐ, bir sűrű komplekslerin içinde çırpınan Osmanlı, nasıl oldu da űz benlięini bir çırpıda terk ediverdi? Nasıl oldu da kendi medeniyetinden çıkıp bir baŐka medeniyete girmeye razı oldu? Aslında bir İslam milleti için űlűmden beterdi bu. Acaba Osmanlı aklı bunu nasıl kabullendi?

Belki o gűnűn Őartlarını tam olarak bilemiyoruz ama bugűn baktıęımızda gűrdűęűműz Őudur hiçbir akıl, iz'an ve izzet bunu kabul edemez. Bir insanın can dűŐmanı doktor kılıęına girmiŐ, kendisine űldűrűcű reçete yazıyor. Hasta da bile bile bu ilacı içip űlűyor. Akıl ve izzet bunu kabul edemez.

Hayatı boyunca batıya sefer etmiş, batıdaki Hıristiyan topraklarını İslam yurdu yapmış, yüzyıllardır üzerine gelen haçlı ordularını kendi ülkelerinde mağlup etmiş büyük bir İslam devleti, şimdi haçlıların yazıp sunduğu reçetelerde şifa arıyor! Acaba şu sorular hiç aklına gelmiyor mu? “Bu şifayı batılılar Osmanlı'ya neden versinler? Canlanıp yeniden karşılarına çıksın, onlarla tekrar savaşsın, onları yeniden kendi ülkelerimizde yensin, vursun diye mi?”

İlahî kader icraatını sürdürüyor. Devletleri ve milletleri yücelten ve yıkan değerler vardır. Kim bunlara dikkat ederek yaşarsa, Allah Teâlâ'nın değişmez kanunu, “sünnetullah” ile karşılığını alır. Bir millet iyi veya kötü, özündeki değerleri değiştirmeden Allah onları değiştirmez. Bu açıdan baktığımızda Osmanlı günden güne zayıflamaktadır.

Tanzimat da bu sünnetullahın icra edildiği bir sahnedir. Mesela Abdülmecit, devleti idare eden genç bir padişahdır. Ama ülkeyi asıl yönetenler başka. Başta Mustafa Reşid Paşa olmak üzere üç adam. Ali ve Fuat paşalar. Ortak özellikleri üçünün de mason oluşudur. Batının içimizdeki ajanları yani.

Mustafa Reşit Paşa, İngiliz elçisi 33 derece Mason Lord Roging'e bağlı, ona bir köle kadar sadık. Londra sefaretinde yetiştirilmiş. İskoç Mason locasına bağlı Galata mahfilinin yöneticisidir. Fuat Paşa ile Mustafa

Reşit'in yetiştirmesi Ali Paşa ise Fransızların Beyoğlu locasına bağlıdır. Aralarındaki bütün fikir ayrılıkları, farklı mahfillere bağlılıklarındandır. Yani İngiltere, Fransa gibi ülkelerin rekabeti...

Bizdeki bütün batılılaşma hareketleri gibi Tanzimat da tepeden inmedir. Halk yoktur yani işin içinde. Ona hiç sorulmamıştır. Bundan sonra da bu tür Batılılaşma hareketleri hep böyle olacaktır. Hatta bununla övüneceklerdir bile. Yer yer tehdit unsuru olarak da kullanacaklardır. Mesela “laikliği size sormadık, sormayacağız da!” gibi.

Tanzimat, mevcut İslami nizamın reddidir. İslamî yönetimin aldığı ilk darbedir Osmanlıda. İslam medeniyetinden batı medeniyetine dönüşümün ilk adımındır. Kendimizi inkâra bir başlangıçtır. Yabancılaşma için atılan ilk resmi temeldir. Onlar başladı, Mustafa Kemal bitirdi.

İşi anlamayanlar Tanzimat'ı sıradan bir düzenleme sanırlar. Fakat asıl işi hazırlayan batılılar ve onların piyonları iyi bilirler ki Tanzimat İslam şeriatından ayrılıp batı kanunlarını almanın açılan ilk kapısıdır. Kur'an'a dayalı bir nizamdan çıkıp, dini inkâr ederek, insan akıl ve iradesine dayalı laik bir düzene geçişin başlangıç çizgisidir Tanzimat. Bu yüzden kutsanır batılılarca ve batıcılarca.

Bundan önce de bir kısım batılılaşma alametleri, emareleri vardı elbette. Mesela II. Mahmut batılılaşma, yani yabancılaşma tohumlarını atan ilk padişah olarak kabul edilir. Ama onda daha çok askeri açıdan ıslahat ve teşkilatlanmada bazı adımlar atılmıştı. Fakat temel düşünce ve yapılanmada bu kadar açık bir inkâr yoktu. İslam nizamı varlığını sürdürüyordu. Oysa Tanzimat'ın hedefinde İslam devletini yıkıp yerine batılı bir devlet inşa etmek vardı. Nitekim onlar bu hedefi içimizdeki karanlık aydınlar sayesinde adım adım götürdüler ve nihayet Mustafa Kemal'in Cumhuriyeti ile nihaî amacına ulaştırdılar. Biz Müslümanlar için ne kadar büyük bir acı, ne kadar zor bir mağlubiyet, ne kadar maddî ve manevî alanda kayıp ve kap kara bir zillet ise, Batılılar ve Batıcı kâfirler açısından da o kadar büyük ve sevindirici bir galibiyettir.

Cumhuriyet Yeni Değildir

Burada uzun boylu Tanzimat'ı inceleyecek değiliz. Ancak şunu söyleyelim bizim Mustafa Kemal'in devrimleri olarak bildiğimiz her ne varsa, bunun temelleri Tanzimat'ta atılmıştır. Onların hiç birisi özel ve orijinal olarak M. Kemal'e ait değildir. Keşke zamanımız olsa da bunu gösteren ifadeleri buraya kaydedebilseydik.³⁸ Okuyucularımıza sadece Ali Süavi denilen medrese

³⁸ Bütün bunları “Batılılaşmayla Hesaplaşma” kitabımızda yazdık, bakılabilir.

kaçkını, ittihat ve Terakki'nin içindeki ilk mason ve moderniz adamın nasıl şeriatın kaldırılarak laikliğin alınması, Arap harflerinin kaldırılarak Latin alfabesinin alınması, Ümmetçilik ve Osmanlıcılıktan Türkçülüğe geçilmesi, namaz gibi ibadetlerin Arapça ile değil Türkçe ile yapılması, hilafet ve saltanatın kaldırılarak cumhuriyetin kurulması, faizin helalliği, hadis-i şerifler uydurma olduğu için delil olarak alınmaması, her vaktin Peygamber vakti olmaması sebebiyle artık İslam'ın çağını doldurduğu ve zamanının bittiği düşüncesi, ilimler çağında olduğumuz için pozitivismin gereği gibi kendi zamanına göre çok uçuk, küfürde çok ileri, düşmanlıkta çok derin, zarar vermede gerçekten de çok etkin fikirleri sunmak bile meramımızı ifadede sanırım yeterli olacaktır.

Aslında bu düşünceler Batılıların düşünceleridir. Bu fikirler Batıcı sözde aydınların kulaklarına üfleniyordu. Onlar da efendilerinden aldıkları bu fikirleri belki anlamadan, parlak fikirlerdir diyerek tekrar ediyorlardı. Gözümüzde büyüttüğümüz bu insanların bütün ihtişamı tarihi kişilik oluşlarındandı. Yoksa ne ilim ve fikirde, ne ahlak ve karakterde, ne dava adamlığında, ne de iffet ve izzetlerinde saygın insanlar değillerdi. Mesela bu Ali Suavi'nin evli olduğu İngiliz Bayan Madam Marie Stewart Lugh'un bir fahişe olduğunu kaynaklar yazar. Şeriata düşman olan bir zamanların fakih ve mollası bundan neden rahatsız olsun ki! Belki de Abdullah

Cevdet gibi düşünerek şeref duymuştur, kim bilir. Ne teklif ediyordu Abdullah Cevdet biliyor musunuz?

Bu Abdullah Cevdet iyi bilinmelidir. Aslen Kürt olduğu halde Türkçülükte yine bir Kürt olan Ziya Gökalp'in hocasıdır. Gökalp intihar etmek için alınca kurşunu sıktığında güya tedavi için onun alınca haç resmi çizen odur. İslam'dan nefret ederek her zaman ona çatan, bu konuda içi iftiralarla dolu Dozy'nin İslam Tarihini Osmanlıcaya çeviren, ilk pozitivist, materyalist batı taklitçisi ve Kürt olduğu halde Türkçülük yapan bu adam ne teklif ediyor biliyor musunuz?

Yeni bir devlet kurulmuştur. Cumhuriyetin üstünden iki yıl geçmiştir. Ona göre bu yeni ülkeye yeni vatandaşlar gerekir. Bu Müslüman Türk, Kürt, Laz, Çerkez vs. Müslümanlardan hayır gelmez. Onun için diyor ki: "Türk ırkını ıslah etmek için Avrupa'dan damızlık erkek getirelim."³⁹

Türk kadınına Avrupa'dan damızlık erkek getirmek... Bir insan bu rezalet ve kepazeliği nasıl düşünebilir? Hadi düşündü diyelim, bu Müslüman millete bunu nasıl teklif edebilir? İnsandan iman giderse haya da gidermiş. İşte aydınlanma denilen karanlık zihniyetin düşünce önderleri bu adamlardır! Bunun içindir ki biz bu

³⁹ Hilmi Ziya Ülken, Türkiye'de Çağdaş Düşünce Tarihi, s. 404; Kemal Solak, İslam'a Göre Millet Milliyetçilik Irkçılık, s.118.

“Batılılaşma Cinnetinde Aydınların Karanlığı” kitabını ve benzerlerini yazma gereğini duyduk.

Her neyse, gelelim mevzumuza. İşte bu düşüncenin beslediği insanlara kurdurulan Tanzimat sayesinde devlette İslam’ın önceliği veya belirleyiciliği büyük darbe almıştır. O kadar ki gayrimüslimler her alanda Müslümanlarla eşit haklara sahip olmuşlar, üstüne üstlük, batılı devletlerin desteklemesi ile toplumda refah ve etkinlik hususunda üstünlük sağlamışlardı. Çünkü Tanzimat ile amaçları doğrultusunda büyük bir mesafe alan batılılar, artık bundan sonra işi tavsiyelerle götürüyorlardı. Zamanla bu tavsiyeler tamamen dikteye dönecektir.

Batıcılar İşbirlikçilerdir

Tanzimat’la birlikte Osmanlı devletini kuran yerli ve millî irade ile onu yıkmak isteyen yerli ama hain yabancı irade arasında amansız bir kavga başlamıştı. Gayrimüslimlerin bu safta yeri belliydi. İşin acı olan yanı, mason localarında yetiştirilmiş olan Jön Türkler ve ittihatçılar gibi iktidarı ele geçiren Batıcılar, gayrimüslimlerle işbirliği yaparak bu koca devleti el birliği ile yıkmaya çalışıyorlardı. İçlerinde bunu göremeyecek kadar bilgisiz, basiretsiz ve tecrübesiz olanlar olabilir. Ama neye yarar? Bu acı sonucu değiştirmiyordu ki...

Yeri gelmişken, burada size Kemal Solak'tan bir tespit aktarmak istiyorum. "İttihat ve Terakkiciler, İbrahim Temo hariç hiçbir hatıra bırakmamışlardır. Tarihte müteşebbislerinin bu derece ketum davrandığı bir cemiyet görmemiz mümkün değildir. Bunda bir takım gizli amellerin etkisi olması gerekir. Veyahut da samimiyetsizliklerinin remzidir. Nasıl olur da koskocaman devleti ehl-i küfre peşkeş çekişlerinin, ihanetlerinin, satır başlıklarının tarihini yazabilirdiler? İttihat ve Terakkicilerin hiç birisi bir hareketi başlatıp yönetebilecek kapasitedeki şeyler değillerdi. Dışa bağımlı, dıştan aldıkları sinyallerle yönetilmekte idiler. Bu da onların hiç bir varlık olmadıklarını gösterir. Hiç bir var edici fikre de sahip değillerdi."⁴⁰

Birinci Dünya Savaşı sonunda Bursa'ya gelen Yunan komutanı Osmanlı Gazinin türbesinde şunu söylüyordu:"Haç seferleri şimdi sona ermiştir."

Ne kadar acıdır ki 1917 yılında Kudüs'ü işgal eden İngiliz generali Allenbi de Selahaddi-i Eyyubi'nin mezarına ayağına basıyor ve aynı sözleri söylüyordu: "Haçlı Seferleri ancak şimdi bitmiştir."⁴¹

⁴⁰ Kemal Solak, İslam'a göre millet Milliyetçilik ve ırkçılık, şelale yayınları,, İstanbul, ty. s. 80.

⁴¹ Bu kişiler o gün övünmek için bu yalanı söylemişlerdir. Oysa "Haçlı Seferleri" hiç bitmemiş, hilal ile haçın savaşı hep sürmüştür. Bugün İslam coğrafyasında yaşanan da bir haçlı savaşıdır.

Yıllardır İngiliz ve Fransızlar için çalışan Batıcı aydınlarımız, acaba bu manzarayı görmüyorlar mıydı? Görüyorlarsa, acaba kâfirlerin yapmış olduğu bu tür davranışlardan rahatsız olmuyorlar, rahatlıkla içlerine sindirebiliyorlar mıydı? Sindiremiyorlarsa acaba yaptıklarına pişmanlık duyuyorlar mıydı? Duysalar bile bu neye yarardı?

İşte o zamanlar bu tehlikeli gidişi gören İslamcılar, gerekli ıslahatları İslam'da kalarak yapmak için harekete geçmişlerdi. Şimdi bunu anlamayan bazı insanlar, "Osmanlı gibi bir İslam devletinde İslamcılık hareketlerinin ne gereği vardı?" diye soruyorlar. Demek gözlerindeki bağ hala açılmamıştır.

Tanzimat sonrasında gayrimüslimler kendilerine daha önce tanınan ticarete eşitliğine bir de siyasi ve fikri eşitliğin verilmesiyle, devletten bağımsızlık için verdikleri savaşlarını bir başka biçimde hızlandırdılar. Bütün bunların bir amacı vardı. O da batılıların "haçlı topraklarına hilalin girmesine" asla tahammül edememeleriydi. Avrupa İslam alemine hep bu gözle bakmıştır.

Ne yazık ki Avrupa'luların elinde oyuncak olan batıcılar bunu bir türlü anlamayacaklardır. Düşmanı

Geniş bilgi için bkz. Cemal Nar, Adı Konmamış savaş, Özgü y. İst. 2015.

tanımak hayatı devam ettirmek için elzendir. Fakat basiretsizliğe bakın ki bir ülkenin iş başına geçmiş, ya da geleceğini etkileyen aydınları bunu bile bilmez duruma düşmüşlerdir. Ancak halkı sağlam olan Osmanlı bu hasta halinde bile tabiri caizse yetmiş iki millet başına çullandığı halde hala yıkılmıyordu.

Neden mi?

Müslümanları Yenilmez Yapan Sır

Batılılar da bu soruyu sordular durdular. Müslümanların bu yenilmezliğinin nedenlerini, sebebi hikmet ve sırlarını araştırıyorlardı. Sonunda bu sırrı buldular ve ilan ettiler.

Nasıl mı?

İngiliz Avam Kamarası'nda Müstemlekat (Sömürgeler) Bakanı elinde Kur'an olduğu halde kürsüye geldi ve çok ilginç bir konuşma yaptı:

"Bu kitap Müslümanların elinde olduğu müddetçe onları yenmek imkânsızdır. Bu kitap onların mukaddes kitabı Kur'an'dır. Ne yapıp edip bu kitabı ellerinden almalıyız. Bu takdirde kendi kendilerine yıkılacaklardır."

Batılılar bunu bir zamanlar kendi toprakları olan Balkanlarda gördükleri gibi, sömürdükleri Hindistan

topraklarında da görüyorlardı. İngilizler, Hindistan'da yenilen Umumi Valisine bir protesto gönderir ve sorarlar:

“Nasıl olur da ellerinde hiçbir modern silahı, topu tüfeği olmayan kişilere karşı en modern silah, araç ve gereçlerle donatılmış bir ordu savaşta yenilebilir?”.

Umum valinin cevabı ilginçtir:

"Topun namlusuna bakıp orada cenneti gören insanlar nasıl mağlup edilebilir?"

Batılılar tarihlerinden de bunu bilirler. Kendi ordularının yanında Selahaddin-i Eyyubi'nin askerinin bir avuç su sayıldığı bir meydanda mağlup olan haçlı komutanına da zamanında sormuşlardı:

“Bir milyonu aşkın olduğunuz, nasıl olurda yüz bini bulmayan orduya yenilir?”

Cevap ilginçtir:

"Bizim ölümden kaçtığımız derecede ölüme atılan, şahadeti şevkle içen kişilere karşı nasıl tutunabilirdi ki?"

Düşmanlarımız muvaffakiyetimizin gerçek sebebinin acı tecrübeler sonucu anlıyor da onu yok etmek için yükleniyorlardı. Bu yüzden Tanzimat ve onu takip eden bütün hareketlerin arkasında yatan gerçek budur. Batılıların bütün stratejisi bunun üstüne kuruluydu.

Müslümanların, ümmet bilinci ile donanmış, birlik, beraberlik, yardımlaşma, fedakârlık içinde, hakka hukuka bağlı, mayası ahlak ve fazilet ile yoğurulmuş güçlü bir toplum, güçlü bir devlet olmalarını sağlayan dinlerinden uzaklaştırılmaları gerekiyordu.

Bu dinin remzi, sembolü, dinamiği, enerji hazinesi Kur'an-ı Kerimdir. İşte Batıların vardığı kanaat buydu; ne yapıp edip yazılı bir Anayasa gibi iş gören bu kitap, Müslümanların elinden alınmalıydı. Bu ümmetin Kur'an'ın hakim olduğu sürece onları yenmenin mümkünü yoktu. Ama Kur'an-ı Kerim'in hâkimiyeti kaldırılırsa, onlar zaten paramparça olacaklardı. İşte Batılılaşmanın en büyük amacı buydu.

Nitekim Tanzimat, Jön Türkler ve İttihat Ve Terakkiye baktığımız zaman böyle bir sürecin işlediğini görüyoruz. Batıcılar dinden uzak, Kur'an'dan uzak bir nesildir. Hayatlarına Kur'an hakim olmayan bir nesildir Batıcılar. Zaten yıkılışımız da bu neslin de iktidara gelmesi ile değil midir?

Bu nasıl olmuştur?

II. Abdülhamid'e Neden Düşmandırlar?

Bu sorunun cevabı uzun hikâyedir. İlgili kitaplardan bu macera okunabilir. Biz “Batılılaşmayla Hesaplaşma” kitabımızda bu maceranın kısa tarihini

yazmıştık, bakılabilir. Ancak kısaca şunu söyleyebiliriz ki burada sembol isim II. Abdülhamid cennet mekândır. Başlıktaki soru bu yüzden çok önemlidir.

Bütün Batıcılar tıpkı batılılar gibi II. Abdülhamid'e düşmandırlar. Onu tahtından indirmek için amansız bir mücadele vermişlerdir. Bunun sebebi cennet mekân Abdülhamit Han'ının batılıların bütün oyunlarını anlamasıydı. Bu yüzden de onu kendi emellerine alet edememişlerdi.

Tepeden inme 1839 Tanzimat-ı Hayriye ve 1856 Islahat Fermanı ile toplumun yönünün batıya çevrilmesinin tabii sonucu olarak Jön Türk hareketi tarihimizde şuur yabancılaşmasının ilk meyveleridir. Jön Türk hareketi iddia edildiği gibi Türk halkının siyasal uyanma sürecinin önemli, anlamlı, büyük ve ilk olayı değildir. Osmanlı İmparatorluğu'nun adım adım nasıl sömürge durumuna sokularak büyük emperyalist devletler arasında paylaşılması kavgasında yetiştirilmiş birtakım bürokratların hürriyet, eşitlik, adalet gibi şekilci sloganlarla batıcılığı nasıl ülkeye zorla soktuklarının, Osmanlı devletini dış ülkelerde bulunan Mason localarına bağlı yerli masonların eline teslim edip, sonuçta koskoca imparatorluğun çatır çatır çökmesine sebep oluşlarının tarihidir. Arkasından gelen İttihat ve Terakkinin bu yıkımdan başkası hiçbir gayesi yoktur. Yani Osmanlı Devleti'ne yıkımdan başka hiçbir şey vermemiştir.

Fransız eğitim ve kültürünün etkisi altındaki ilk Jön Türkler şeriata dayalı nizamı yıkarak yerine güya halk iradesine dayalı meşrutiyeti getirmeyi amaçlıyorlardı. Arkasından cumhuriyete intikal eden kadrolar, ellerine geçen güç sayesinde büsbütün devlet ve toplumu İslam'dan uzaklaştırmışlar, bu milleti millet yapan bütün maddî ve manevî alanlardaki güzelim değerlerini yasaklamışlardı.

Yani iyice dikkat edilirse 1838 lerde başlayan, 1839 yılında Tanzimat ve 1856 yılında ıslahat fermanı ile şekillenen Batılılaşma süreci hiçbir kesintiye uğramadan 1876 ve 1908 meşrutiyetleri aşamasından geçerek, 1923 Cumhuriyetine kadar gelmiştir. Cumhuriyet sonrasında “Kemalist devrimler” adı verilen, bu mübarek ülkeyi İslam ülkesi olmaktan çıkarıp Batının bir parçası haline getiren hareket, batılı güçlerin içimizde yetiştirdikleri kişilerle sürdürdüğü kesintisiz bir süreçtir. Bu sürecin nihai amacı, Türkiye'yi Avrupa Birliği'ne katıp bütünüyle içlerine alıp asimile etmektir. Bir başka ifade ile bu vatani Hıristiyan topraklarına, üstünde yaşayan Müslümanları da Hıristiyan nüfusuna kaydetmeleridir.

Ama Batılıların burada kafaları biraz karışıktır. Müslümanları asimile edebilmekte endişeleri vardır. Bu demir leblebi gibi olan zor lokma acaba midelerinde hazmedilip eritilebilir mi, yoksa kendilerini hep rahatsız eder, canından bezdirir mi?

Bu endişeler yüzünden Türkiye Avrupa Birliğine tam üye olarak alınmalı mı, yoksa “imtiyazlı ortak” statüsünde bırakılmalı mı?

Bu tereddüt Türkiye'nin Avrupa Birliğine alma sürecini de uzatıp durdurmaktadır. Anlaşılan odur ki Türkiye'nin de bu konuda kafası karışmıştır. İnşallah devletimiz yeniden aslî hüviyetine dönerek İslam hâkimiyetinin bir hizmetkârı olur da bu saçmalıklara gerek kalmaz.

Masonların Ve Siyonizm'in Amacı

Batılı Hıristiyanlar Türkiye'nin başına bu çorapları örerlerken dünya Siyonizm'i de bu ülkenin mübarek topraklarını sözde “arz-ı mev'ud” denilen kadim beni İsrail topraklarına katmak istemektedir. Bu yüzden Yahudiler Osmanlı tebaasındaki bütün ırkları ırkçı düşüncelere yönlendirerek bu konuda onlara hep destek vermiştir. Böylece Osmanlı parçalanmıştır. Onun yerinde kurulan irili ufaklı her ülkeye kuruluş aşamasında bin bir türlü sorun bırakmış, böylece hem kendi içerisinde, hem de komşu ülkelerle sürekli sorun çıkarmış, yer yer savaşa sokmuştur.

Evet, hala beynelmilel Yahudi güçleri Müslümanları tarihten silebilmek için ellerinden geleni yapmaya devam etmektedirler. Tarihi süreç içerisinde Mason yaptıkları sözde Büyük Reşit Paşa, Fuat Paşa,

Mithat Paşa, Namık Kemal, Ziya Gökalp, Ali Suavî, Şinasi gibi idareci ve aydınlar yerine bugün de benzeri birçok idareci ve aydını beslemektedirler. Bunlar, güya bizim olan medya ve partilerde bu gizli güçlerden maaşlı ajanlardır ve onlar adına bize zarar vermek için çalışmaktadırlar. Yani karanlık aydınların büyük ihaneti alan devam etmektedir. Gazete manşetlerine bakarsanız bunları görürsünüz. Yabancı ülkelerin lehine, ülkemizin aleyhine atılan her manşet aslında bu ihanete ayna tutmaktadır anlayana. İçimizdeki nice iş adamı da uluslararası sermaye ve kartellerin yerli işbirlikçileridir. Ülke menfaatinden önce kendi menfaatlerini düşünen bu insanlar, yeri gelince ülkelerinin aleyhine çalışmışlardır. Bu yüzden zaman zaman “hükümet yıkar, hükümet kurar” olduklarını açıkça söyleme cesareti göstermiş ve kendi devlet ve hükümetlerini tehdit etmişlerdir.

Dünküler ne kadar gözü kara, ihtilalci, kan dökücü, öldürmeden korkmaz, halkına ve değerlerine saygı duymaz insanlardan müteşekkil iseler, düşmanlarımızla iş birliği yapan bugünkü sanayici, idareci, öğretim elemanı, gazeteci ve aydınlar da aynı karakterdedirler. Dün çok çeşitli ecnebi kaynaklardan maaşa bağlanan aydınların durumu ne ise, bugün de aynı şekilde düşmanlar tarafından beslenen aydınlarımız vardır. Dün Jön Türkler toplantılarını nasıl ülke dışında yapmışlar ve beraber hazırladıkları bildiriler, kanunlar ve tüzükler altına imza atmışlarsa, bugün de benzeri ihanet belgelerine yerliler ile

yabancılar ortak imza atma durumundadırlar. Dün batılı ülkeler kendilerine bağlı aydınları nasıl başta para, seks, kumar, medya ve siyasi güç olmak üzere her türlü imkânlarla donatarak destek vermişlerse, bugün de aynı batılı devletler, din, devlet, vatan ve milletine ihanet edenleri aynı şekilde desteklemektedirler.

Kurtuluşumuz, bu “karanlık aydınlardan” kurtulup, gerçekten millete yol gösteren âlim ve münevverleri yetiştirmek ve onlara her türlü desteği vererek ve bilfiil arkalarında durarak başlayacaktır. Ümmet önderini yetiştirmelidir. O önderler ki, Allah onları, onlar da Allah’ı severler, mü’minlere şefkat ve merhamet, kâfirlere izzet ve şeref gösterirler, Allah yolunda cihat ederek kınayanın kınamasından korkmazlar, işte Allah Teâlâ’nın lütuf ve keremiyle o önderler ile ümmet yeniden İslam’a dönecek, sırat-ı müstakime girecek, İslam’ın bayraklarını en yüce burca dikerek yeryüzünde Allah’ın iradesini hâkim kılacaktır. Bizim duamız, onların arasında olabilmektir.

Batılılaşmak “Gavurlaşmak” mıdır?

İslamiyet öncesinde büyük devletler kursa da büyük medeniyetler kuramayan Türkler’in İslamiyet’i kabullenmesi gönül rızasına dayandığından saf ve berrak olarak tecelli etmiştir. Hâlbuki İslam’dan önceki devirlerinde ilerlemiş medeniyetler kurmuş olan milletler İslam’ı kabul ederken eski medeniyetlerinin zararlı

tesirleri altında kalmışlardır. Bu yüzden, “Müslümanlığı kabul eden milletler arasında İslam'ın esaslarını en iyi anlayan veya en güzel şekilde tatbik edenlerden birisi de Türkler olmuştur” tespiti, tarihçilerin ve ilahiyatçıların ortak kanaatleridir. Bu yüzden onlar büyük devletler ve medeniyetler kurarak diğer kavimlerden daha fazla bu dine hizmeti etme imkân ve izzeti buldular.

İbn Haldun'un meşhur tarih usulünün tezine göre, “devletler de insanlar gibi doğar, büyür, yaşlanır ve ölürler.” Doğmaları bir dava ile dünyaya gelmeleri, büyümeleri o dava heyecanı ve enerjisi ile güzel işler yaparak gelişmeleri, ölmeleri de o davalarında rehavete kapılmaları ve giderek unutmalarıdır.

Birçok ilim adamının beğenisini kazanan bu tespitin son serüveni Osmanlı üstünde cereyan etmiştir. Türkler Osmanlı ile yeni bir devlet daha kurdular ve asırlardır Avrupa topraklarında “i'lay-ı kelîmetullah” davasıyla cihat ettiler. Bu aşk, şevk, azim ve dinamikle büyüdüler, geliştiler ve sonunda büyük bir devlet ve medeniyet kurdular. İslam ile bağı güçlü olduğu ve dinin ahkâmını adaletle ve içtenlikle yaşadıkları, diğer Müslüman unsurlarla kardeşçe geçindikleri için büyüdüler, geliştiler. Bu gençlik ve olgunluktan sonra yaşlandılar. Kendilerine güç ve kuvvet veren dinamikleri yavaş yavaş terk ettiler. Aşk, iştîyak ve heyecanlarını kaybettiler. Durgun suyun bozulup kokuşması, mikrop yuvası haline gelmesi gibi, onlar da bozuldular. Artık ilayı kelîmetullah için cihat

yerine gurur ve kibir içinde zevk-ü sefa ile yaşamaya başladılar. Bu dünyalık zevk-u sefa aralarına haset, nifak, kin ve düşmanlık tohumları attı. Birbirlerini sevmez oldular. Batılıların başta ırkçılık olmak üzere bin bir oyununa aldandılar ve bir muhalif rüzgâr ile yıkılıp gittiler.

Yıkım yaklaşırken çatırdayan binadan gelen seslerle aslında azıcık ayıkır gibi oldular. Bundan sonra bir de baktılar ki peş peşe mağlubiyetler geliyor. Komşuları Avrupa ile temasların acı neticesinde düşmüş oldukları uyuşukluktan silkinip uyanmak istediler. Fakat bu noktada paniklediler ve mazilerindeki büyüklüğü meydana getiren kuvvetin İslam olduğunu unutarak bu kuvvetin batıdan gelebileceğini zannettiler. Selameti, daha önce buldukları tarafta, yani İslam'ın önderliğinde, onun erdemli yaşayışında ve siyasetinde arayacakları yerde, batının inanç ve yaşam tarzlarında bulacakları fikrine düştüler.

Bir taraftan Avrupa milletlerinin güç, kuvvet ve refahı, diğer taraftan arada kurulan dostluk münasebetlerinin artması neticesinde, gerek hükümetler ve gerekse umumi efkârı sevk ve idare eden aydınlar şuna inandılar ki: "Bugünkü düşüşten devleti kurtarmak ve yeniden yükselmek ve bu suretle memleketi muhakkak olan çöküntüden kurtarmak için tek çare, Batılılaşmaktır. Yani her şeyiyle batıyı taklit etmektir. Onların bütün felsefe, düşünce, bilim, metot, yönetim, hukuk, iktisat,

terbiye, eğitim esaslarını, bütün kurum ve kuramlarını kabul etmektir.

Peki, ama bizdekileri ne yapacağız?

“Köhnemiş eski yapıyı at çöpe gitsin. Kendimizden olanları, yerli ve millî olanları acımadan atmak ve kökten unutmak gerekir. Yoksa bu tortular, medeniyet ve kalkınma yolunda bize ayak bağı olurlar.”

Bu ne demektir?

Bunun cevabını vermeden şunu hatırlamak gerekir. Hiç şüphesiz bizim bütün müesseselerimiz, sırf İslami esaslardan ve İslamî telakkilerden doğmuştu. Onları atmak, aynı zamanda İslam'ı atmaktı. Bu ise açıkça dinsiz kalmaktı.

Batıcılar, yerli ve millî olanların yerine batıya göre kurulmuş müesseseler koymak için, zayıf ve geri kalmış durumda bulunmalarını bahane ederek, bu durumdan istifade ettiler. Eski müesseselerin düzeltilmesi veya onarılmasına gitmeyerek, onları yıkıp attılar. Yerine Batıdan aldıklarını koyarak devlet ve toplumun sil baştan yeniden inşa edilmesini tercih ettiler.

Peki, taklidin buna gücü yeter mi?

Bu coğrafya ve iklim şartlarında o ağaç biter mi?
Bu sosyolojiye o yaşam tarzı uyar mı? Millet boyacı küpü
müdür ki, hop batırdın çıkardın diye bir Batılı olsun?

İşe asker ve okullardan başladılar. Sonra ticaret kanunlarına yöneldiler azınlıkların ve ecnebilerin haklarını garantiye almak adına. Böylece İslam yavaş yavaş devlet kurumlarından, eğitim kürsülerinden, mahkeme salonlarından uzaklaştırıldı. Hâlbuki adalet dağıtan mahkemeler ile ilim ve marifet müesseseleri olan medreseler birçok asırlar İslam ile var olup yaşamış, Osmanlı Devleti'nin azamet ve şevketini temin etmişlerdi. Varsa bir eksiklik, ıslah çareleri aranacak yerde, o mübarek kurumlar, birer acınacak zavallılar gibi terk edildiler. İşte bu yüzden halkın bu “İslam’dan kaçışa”, yani ilmî tabirle dinden dönerek irtidat etmeye, kendi lisanıyla “gâvurlaşma” demesi doğru değil miydi? Kim bu halk irfanına haksız diyebilirdi?

HALK AYDIN ÇATIŞMASI

Halk İrfanı

Bu mübarek Müslüman halk, hem İslam'ı gönüllü kabul ettiği için, hem de kendisini idare edenlerden ve sözde aydın geçinenlerden daha akıllı, daha hak şinas, daha hatır sayar, daha hukuk tanır ve kadirşinas olduğu için, “Batıcılık” adına hareket eden iktidar ve aydınların aksine, İslam'a ve bütün İslamî müesseselere bağlı kaldı. İdare edenler ve aydınlar da sırf halkın bu bağlılığından çekindikleri için önceleri onları tamamen kaldırmadılar. Fakat zayıf halleriyle ölüme terk ederek, yanı başlarında yeni tarzda müesseseler, mahkemeler ve mektepler kurdular. İşte toplumda ikili yaşam böyle başladı.

Halk Aydın Çatışması

Bu yeni kurulanlar ise Fransız kurumları ve Fransız mekteplerinden üstün körü alınmış olduklarından, soğuk iklimde dikilen limon ağacı gibi oldular. Osmanlı toplumunun onların getirildiği Fransız muhiti ile hiçbir

ilgileri yoktu. Memleketimize Fransa'nın kendisi kadar yabancı idiler. Böylece millet içinde yerli ve yabancı olmak üzere ikili bir yaşam biçimi başlamış oldu. İşte adına ister ayrımcılık, isterse bölücülük deyiniz, cemiyet böylece bölündü gitti. Birbirine benzer hayat yaşayanlar, ayrı mahallelerde toplanır oldu. Bu ise yabancılaşmayı açık seçik gözler önüne sergiliyordu. Artık millet ne duygu ve düşüncede, ne tasada ve kıvançta, ne de sosyal hayatı yaşama biçiminde, ne de gelir dağılımında ve devlet imkânlarını kullanmada bir ve eşit değildi. İnsanların iç dünyaları gibi dış dünyalarındaki tezahürler de değişiyordu.

Son asırda bu usul ile meydana getirilen inkılap veya devrimleri burada saymak lüzumsuzdur. Size yalnız şu kadarını söyleyelim ki, bunların hepsi bizim akait ve inanç esaslarımıza karşı asırlardır beslenen derin bir düşmanlık hissinin bütün alametlerini taşıyordu.

İşte “tecdit, yenilenme, aydınlanma, batılılaşma, çağdaşlaşma, modernleşme, reform” adı altındaki bütün bu yenilikler, asırlardan beri kurulup yerleşmiş olan inançları, fikirleri, töreleri, örf ve adetleri, ananeleri, kısacası İslam dinini ve ahlakını yıkıp yok etmekten başka bir şey değildi. Sonuçta bu durum memleketimizi her gün bir çeşit kötü neticelerini gördüğümüz maddi ve manevi kaosa, karmaşa ve kargaşaya ve nihayet çöküşe sürüklemekten başka bir şeye yaramadı.

Çok Garip bir devrim devresinin sonlarını yaşıyoruz. Yıllardır “hâkimiyet kayıtsız şartsız milletindir” yalanı ile milli irade yok sayıldı ve halka gayri milli bir sistem ve yaşam biçimi dayatıldı. Şimdi yeni yeni millet iradesi kendini idare etmekte olanlarla mücadele ediyor. Batıların ve onların içindeki vekillerinin vesayetine itiraz ediyor. Onların aşırılıklarına, hayallere dayanan tasavvurlarına karşı devamlı mücadele ederek aydınlarını itidale çağırıyor. Hikmet ve basirete davet ediyor. Yakmadan, yıkmadan, aynı gemide olmanın bilinci içinde ortak maslahat ve menfaate davet ediyor. Cebir ve şiddet olmadan elinden alınan haklarına sahip çıkmak istiyor. Halk, aydına da, yöneticilerine de ders veriyor. Oysa tam tersi olmalı değil miydi? Ne garip bir tecellî bu ya Rabbi!

Yukarıda “Batılılaşmanın gerekçeleri” işlenirken değinmiştik, hatırlatalım: Türklerin İslam'dan uzaklaşmalarının sebebini sadece batı medeniyetinin üstünlüğünün manevi tesirlerinde aramak yetmez. Bunun yanında Hıristiyan devletlerin bize karşı besledikleri derin düşmanlık ve tükenmez kin ve nefret de aynı derecede tesirli olmuştur. Zira bu hareketlerin başladığı devirlerde devlet adamlarımız “Memlekete batı taklidi müesseseleri ve Avrupalı anlayış ve yaşayış esaslarını getirirsek, Avrupa hükümetlerinin sevgisini kazanırız. Artık bizi eskisi gibi düşman görmezler. Belki böylece eski

düşmanlıklarını hafifletmeye ve bencilliklerini yumuşatmaya muvaffak oluruz.”⁴²

Bunun anlamı “küfür tek millettir” hadisindeki hakikati düşünerek, “belki gâvur olursak, bizi kendi milletlerinden sayarlar da artık bizimle savaşıp öldürmezler” demek midir? Aman Allah’ım, bu ne ruhî bozundur böyle!

Bu bir zandır ama çaresizlik o zannı kesin inanca dönüştürmüştü. Bunun gereği de İslam’ı memleketten uzaklaştırmaktı. Maalesef onu da yaptılar. Acımadılar, zira artık milletlerini değiştirmişlerdi...

Elbette bu düşünce kabul edilebilir normal bir düşünce değildir ve elbette büyük bir muhalefete reddedilmesi gerekir idi. Ne var ki benzeri görülmemiş olan bu gayrı tabii hal, idarî, hukukî, iktisadî, eğitim, terbiye, kılık kıyafet ve benzeri ne çeşit olursa olsun bütün devrimlerin zahirde muhakkak uyandırması gereken tepki yeterince görülmemiştir. Şimdiki günlere kadar kısmen de olsa geciktirilmiştir. Bunun nedeni nedir?

⁴² Konu ile ilgili bkz. Said Halim Paşa, Buhranlarımız/İslamlaşmak. Alıntı için bkz. M. Ertuğrul Düzdağ, Türkiye’de İslam ve Irkçılık meselesi, s. 150.

“Osmanlılardan Cumhuriyete Büyük Kırılma” kitabımızda bu konuyu işledik. O günkü tarihin getirdiği ağır şartlar, her cephede yedi düvele karşı verilen savaşlarda tükenen insan gücü, çoğunluğunu yaşlı, hasta, sakat, kadın veya çocukların oluşturduğu halkın, içinde bulunduğu fakirlik, yoksulluk, bitkinlik gibi zaruretler ile bitip tükenmişliği... O gün gereken muhalefetin olmamasının açık sebepleridir. Hele muvazaalı bir savaşla bütün iplerin bu devrimi yapacak kadrolara teslimi ve onların acımasız siyaseti, zaten başlı başına bir büyük sebeptir.

Ne var ki bu muhalefet ve direniş yokluğu bir gün mutlaka ortadan kalkacaktır. İşlerin tabii yoluna girdiği bir gün elbette gelecektir. İşte o zaman, İslam inkârcılara galip gelecek, Müslümanlar dine karşı olan bütün sapıklıkları bir kere daha yenecektir. Bütün insanlık için çıkarılmış bu önder ümmet, bu Ümmet-i Muhammed, bir kere daha bütün milletlerin başına geçecek ve onları mutluluk yollarına sevk edecektir.

Bizler bugünleri aşacağız elbette. Bu “Batılılaşma” sürecinde geri kalmışlığımızın sebebini kendi kusur ve ihmallerimizde değil, mübarek dinimizin esaslarında arayan, dinimizi yetersiz ve noksan sayan bu dönemlerle elbette yeni bir hesaplaşmaya oturacağız. Maalesef biz Müslümanlar için en büyük ve en korkunç felaket, aslında bu anlayışın devlete ve millete hâkim olmasındadır. Bu yüzden “Batılılaşma” bir “irtidatlaşma”, yani “dinden

dönme” ve “kâfirleşme” sürecidir diyoruz. Evet, batılılaşma tam bir “mankurtluk” macerasıdır.

Bu süreçten sonra, sorsan kendisini Müslüman zanneden birçok insan, İslam'ı ülke için doğrudan doğruya tehlike görmüş ve onun adına “irtica” diyerek dinle, dinin kurumları ile ve dindarlarla mücadele etmeyi varlık sebebi saymışlardır. Bunlar batının “yeniçerisi” olmuş, onlar yararına Müslümanlarla savaşmaktadırlar.

Evet, çağın en büyük belası, en yaman fitnesi, en amansız derdi “Batılılaşma” dalalet ve irtidadıdır. Dalalet ve irtidatla savaşmak ise en büyük cihattır. Eninde sonunda bu cihat olacaktır ve zafer elbette inananların elinde gerçekleşecektir.

Aydın Batının Çerisidir

Biraz önce “Batının “yeniçerisi” olmuş, onlar yararına Müslümanlarla savaşmakta olanlardan” bahsetmiştim. Bunu biraz açalım isterseniz.

Bilindiği gibi Yeniçeri, “yeni asker” demektir. Osmanlı Devleti’nde askerî bir sınıftır. Kuruluşunu Orhan Gazi veya I. Murad dönemlerine dayandıran farklı görüşler bulunmaktadır. Burada örnek vermemizin asıl gerekçesi, bu ordunun ilk kaynağıdır. İşin en ilginç yanı da sanırım burasıdır. Osmanlı İmparatorluğu’nun sınırlarının genişlemesi ile Hıristiyan çocukları 8-18

yaşları arasında alınarak yetiştirilmesi için “Yeniçeri Ocağı”na verilirdi. Burada hem din dersleri, hem de askerlik dersleri verilir, bu devşirme gençler mücahit ordusu olarak hazırlanırdı.

Yeniçeriler, aynı zamanda çok da itibarlı idiler. Bunlar, Padişah’a bağlı “Kapıkulu Ocakları”nın piyade sınıfının büyük kısmını oluşturmaktaydı. Kapıkulu ocaklarının en itibarlısı olan Yeniçeri Ocağı savaşlarda padişahın bulunduğu merkez kolunda bulunur, savaş esnasında padişah onların arkasında ve ortasında at üzerinde dururdu. Sefere gidişlerde ve konaklarda yeniçeriler padişahın etrafında bulunup onu muhafaza ederlerdi. Yeniçeriler barış zamanında İstanbul’u korurlardı. Ayrıca devletin farklı bölgelerinde konumlanmış yeniçeri birlikleri de vardı.

Devletin ilk yüzyıllarında çok yararlı olan ve Türklerin Rumeliye yerleşmesinde etkili olan bu sistem, daha sonra bozulması ile değişik sorunları birlikte getirdi. Yeniçeri Ocağı II. Mahmud tarafından 1826’da kaldırıldı. Yeniçeri Ocağı, dünyadaki modern anlamdaki ilk Daimi ordudur.⁴³

Evet, biz bir zamanlar gayrı Müslimlerin çocuklarını alıp önce müslüman yaparak manen

⁴³ Bkz. Vikipedi, özgür ansiklopedi, “Yeniçeri” md. <https://tr.wikipedia.org/wiki/Yeni%C3%A7eri>

kurtarıyor, sonra da eğiterek harp sanatını öğretiyorduk. Onlarla da bir zamanlar yaşadıkları ülkelerde barış ve adaleti temsil ediyorduk. Bu bütün bir bölgeye rahmetti.

“Batılılaşma” bu bakımdan “Yeniçeriliğin” tam tersidir. Hıristiyanlar müslüman çocukları alıp hem hıristiyanlaştırıyor, hem de müslümanlar aleyhinde kullanıyorlardı kendi ülkelerinde. Bu sistem atalarımız için ne kadar övünç ise, bizim için de o kadar zillettir.

Ne yazık ki, başka memleketlerin okumuş yazmış, mürekkep yalamış, bizzat veya kitaplarla dünya efkârını gezip tozup incelemiş, insan topluluklarını araştırmış, milletleri yükselten ve alçaltan değerleri az çok anlamış olan aydınları, bu bilgi ve tecrübe birikimleri ile kendi toplumlarının lokomotifleri olarak onları ilerlemeye, kalkınmaya, maddi manevi alanlarda kalkınmaya, gelişmeye, refaha ve dolayısıyla mutluluğa götürmeye çalışırken, bizim memleketimizde aydınlarımız, maalesef toplumla savaşıyor ve topluma karşı nasıl zafer kazanacaklarını düşünmektedirler. Neden bu aşağılık hallere düşmüştür aydınımız?

Çünkü aydınımız “mankurtlaşmıştır”. Gittiği gurbette kalmış, kendi halkından “ayran içmiş, ayrı düşmüştür.” Bal arısı gibi her çiçeğe konup ondan bir öz alacak ve bütün tabiatın şifasını terkib ederek sunacak yerde, Batı zakkumunda çakılı kalmış, kendi toplumunun inancından, örfünden, âdetinden, ananesinden, yaşama

biçiminden, ahlak ve maneviyat anlayışından, hatta kılık ve kıyafetinden dahi kopmuştur. Sonra geldiğinde yabancılaşmanın kendisi olduğunu anlamamış, halkından korkmuş ve kopmuştur. Bizim ülkemizin en büyük felaketi, işte en değerli olabilecek kapasitedeki evlatlarımızı ecnebilere kaptırmak olmuştur. Biz besleyip büyüttük, ama o içimizde ecnebilere “yeniçerisi” olmuş, onlar adına bizimle savaşmaktadır. Mankurtluk işte buradadır.

Bu gerçekten “yeni” bir “çeri”dir. Ecdadımız bunun âlâsını yapardı. Şimdi kişiliğini kaybetmiş “küçük” bir devlet olunca el bize yapmaktadır, aydınlarımız sayesinde. Acaba bu tarihin ve talihin acı bir kısası, ya da intikamı mıdır? “Men dakika, dukka” bu sefer de bizim başımızda böyle mi patlamaktadır? “Ve tilkel eyyamu nûdavihuha beynen nâs” bunu da ifade eder mi?

Batıya Aydın Kendine Cahil

Bu süreç içerisinde bir başka çarpıklık daha ortaya çıktı. Batıyı bütün detaylarıyla araştırmaya kalkışan aydınlarımız, vakitlerini hep batılı araştırmakla bitirdiklerinden, bu arada hep hor gördükleri kendi tarih ve medeniyetini incelemeyemediler. Dinlerini araştırmaz oldular. Cemil Meriç gibi kimileri önce Batıyı araştırdı, bitirdi, sonra şarka gitti, Hindistan’ı hatmetti, aradığını bir türlü bulamadı, sonra bu “müstağrip” bir gün vatanını ziyaret ettiğinde bir de ne görsün, bütün aradığı burada

imiş. Ama ne yazık ki ömür bitmişti. Ancak bir “Muhammed sevgilim” diyebildi ve gitti.

O yine şanslıydı. Gidip de hiç gelmeyenler de vardı. Masal ülkesine aldanmış, ideler ülkesinde bir hayalin peşine düşmüş, alkolün ve fuhşun çöplüğünde ölüp gitmişler az mıydı?

Bahsimize dönecek olursak görüyoruz ki aydın, aslında sadece kendi dinini, tarihini, medeniyetini değil, bilakis bütün bir dünyayı araştırmayı kendine vazife bilmelidir. Sadece bizi değil, başkalarını da tanımalı, nerde bir güzellik görürse, onun ülkesine taşımaya gayret etmelidir. Bizim medeniyetimiz hikmeti ve bilgiyi şahısların veya ülkelerin malı değil, evrensel saymış, nerde bulunursa alınacağını söylemiştir. Ama bir insanın bunda başarılı olması için önce kendi dinini, medeniyetini, tarihini ve cemiyetini, bir yerde şimdi yaşayan kendi halkını iyi tanınması gereklidir.

Batılılaşmanın en korkunç yanı da işte buradaydı. Aydınlarımız belki azıcık dünyayı tanıyorlardı ama kendi halklarını tanımıyorlardı, kendi irfanlarını, kendi medeniyetlerini, kendi tarihlerini tanımıyorlardı. Bu yüzden söyledikleri hep havada kalıyordu. Ayakları yere basmayan düşüncelerdi halk nazarında. Öyle olunca da halk arasında hüsnü kabul görmüyor, güzel karşılanıyordu. Güzel karşılanmanın da ötesinde inkâr ediliyor, çirkin görülüyordu. Batıda bir kocaya “karınız

çok güzel!” derlerse, adam bunu iltifat kabul ederek teşekkür edermiş. Bizde böyle bir şey olsa, orada cinayet işlenir. İki dünya arasında bu kadar fark vardır. Bir söz veya iş vardır ki aydın onu överken, halk ona sövüyor ve kavga sebebi biliyor. Söyler misiniz, bu aydınla bu halk nasıl uzlaşacaktır?

Doğrusu bu konuda suçlanacak birisi varsa, o da kendi halkını tanımayan, kendi din ve kültürüne yabancılaşmış aydınlardır.

Burada iyi niyet para etmez. Güya Aydın halkının iyiliğini ister, onu geliştirmek ve kalkındırmak, mesut ve bahtiyar etmek ister, ama bilmez ki halk onun sundukları mutlu olamazdı. Halk ancak kendi dinine, inancına, görgü kurallarına bağlı bir yaşama biçimiyle mutlu olabilirdi. Oysa aydın, bütün bunları geri kalmışlık sebebi biliyor ve yok etmek için manasızca saldırıyordu. Böyle yaptıkça da halkı kendinden uzaklaştırıyordu.

“Gâvurun Teki”

Dolayısıyla sürekli halktan tepki gören aydın nihayet kendi halkına öfkeli. Onu aptal ol ahmak yerine koyar. Halk ise tam tersi, kendi aydınını, kendi toprağından kopmuş bir yabancı görür. Artık onun gözünde bir batılı savunan bir batılıdır, bir yabancısıdır. Şu Anadolu’dan kovduğu bir Fransız, bir İngiliz, bir Yunan gibidir. Hani şu bildik kelimeyle "gâvurun tekidir.”

Özellikle aydınların kılık kıyafetleri halkın dikkatini çeker. Gerçekten bu noktada aydınlar çok fütursuz ve pervasızdılar. Erkeklerin giymiş olduğu çeşit çeşit şapkalar, dar pantolonlar yanında özellikle kadınların giymiş olduğu aşırı açık saçık ve seksi kılık kıyafetler, Müslüman halkı aydınlardan iyice soğutmuştur. Bırakın milli manevi değerlerle çatışmayı, bu konuda kendi değerlerinden olan moda ve estetik gibi ölçülerde bile sınır tanımamazlık, gerçekten de korkunç boyutlara varmıştır.

Aydınlar bunu niçin yapmıştır?

Kafadaki fikir, hadi diyelim Batıdan alındı. Peki, ama kılık ve kıyafeti almanın anlamı nedir? Her milletin kendine mahsus bir kıyafeti vardır. Avrupa'yı kılık kıyafette taklit etmek bir insana ne kazandırabilir? Hani derler ya; “eşeğe altın semer vursan, eşek yine eşektir.” “Ye kürküm ye” demek, ancak alay ve istihza konusu olmaktır. Batıcılar bunu nasıl yapmışlardır?

Hiçbir millet bir başkasını aynen taklit edemez. Bu hem ayıptır, hem de güçtür. Böyle yapmakla o milletten da olunmaz. Kılık kıyafet değiştirmekle zihniyet değiştirileceğini zannedenler eninde sonunda hüsrana düşeceklerdir.

Aydın Dayatması ve Aşağılaması

İşte bakınız, bütün aydınların desteğini kazanmış olarak bu milletin başına oturmuş olan insan diyordu ki:

"Muhterem ahali, birbirimizi aldatmayalım. Medeniyet cihanı çok ileridedir. Buna yetişmek, o medeniyet dairesine girmek mecburiyetindeyiz. Bütün safsataları bertaraf etmek lazımdır. Şapka giyelim mi giymeyelim mi, gibi sözleri manasızdır. Şapka da giyeceğiz, garbın her türlü medeniyet eserlerini da alacağız."44

Dikkat ederseniz söze başlarken halk için "muhterem" diyor. Fakat hemen bu halka Batıcılığı dayatıyor, halkın kendi değerlerini de "safsata" olarak ilan ediyor.

Safsata ne demektir bilir misiniz?

Sizin için TDK Sözlüğüne baktım: "Boş, temelsiz, asılsız söz" demekmiş. Buna göre halkın inancı, yaşam tarzı, giyim kuşamı, değerler dünyası safsatadan ibarettir. Yani boştur, temelsizdir, asılsızdır. Bütün bunlar "muhteremler"e yapılmış hakaret ve aşağılama içermekte değil midir? Dayatmanın farkındasınız değil mi? "Şapka

⁴⁴ Bkz. M. Kemal, Akhisar'da bir konuşma 10/10/1925. Nakleden; D. Mehmet Doğan, Batılılaşma İhaneti, Hareket y. İst. 1975, s. 45.

giyelim mi, giymeyelim mi diye bir tartışma manasızdır” deniliyor ve ondan sonra işte o müthiş dayatma geliyor:

“Şapka da giyilecek. Avrupa'nın başka eserleri de alınacak.”

Şapka dediğin nedir ki yahu? Bunun için gönül kırılır mı? Olacak şey midir?

Ne demek? Şapka için idam bile edilir. Nitekim edildi de. Hatta şapka kanunu çıkmadan üç yıl evvel onun aleyhinde kitap yazan bir alim, İskilipli Atıf Efendi, kanun çıkmazdan öncesini bağlamaz olduğu halde, hukuku hiçe sayıp bağlattılar ve asarak idam ettiler.⁴⁵

Aynen denilen gibi de oldu. Cumhuriyet, demokrasi, halkın iradesi falan hikâyeydi. “Hakimiyet kayıtsız şartsız milletindir” yazısı meclis duvarına asılarak idam edildi. Cenazesini gömmeler bile. Hala orada asılı duruyor. Halka hiçbir şey sorulmadı. Sadece dayatıldı. Kabul etmeyenlere cebir ve şiddet uygulandı. İslah olmayanlara gözdağı vermek için de birçok insan darağaçlarında sallandırıldı Bir şapka giyip giymemek nedir Allah aşkına. Ama bunun için bu memlekette insanlar idam edildiler!

⁴⁵ Bkz. Cemal Nar, Adı Konmamış Savaş, s. 33-39.

Türkiye'de Aydın bürokrasiyi en güzel anlatan cümlelerden bir tanesi de şudur: "Bu iş behemehâl olacaktır. Ama bu arada ihtimaldir ki bazı kelleler gidecektir."⁴⁶

Diktanın ve Darbelerin Kaynağı

Aslında halkı değiştirmek ve dönüştürmek isteyen aydınların bütün çabaları boşa gidiyordu. Jakoben tavırlarıyla halka yaklaşımları ters tepiyordu. Halk irfanı harekete geçti. Önce tanımaya çalıştı bunları, akıllarının miktarını ve adamlıklarını kendi şaşmaz terazisinde tarttı ve hükmünü verdi: "Gölge etme başka ihsan istemez. Size yakın olan Allah'a uzak olur. Bizi rahatsız etmeyin!"

Olacağı buydu elbette. Halk, aydınının zannettiği gibi "eşek" değildi. Millet, "Seni terbiye edeceğim. Seni medeni kılacağım. Seni çağdaşlaştıracam. Seni adam edeceğim" gibi aydınların ekâbirdik ve ukalalığını kaldırmıyordu. Onlara kulak asmıyor, onları dinlemeyerek adam yerine bile koymuyordu.

Bu ise haliyle zaten kibirli ve kırılğan olan aydınları iyice öfkeliendiriyor, halkın aleyhinde bir vaziyet almalarını sağlıyordu. Giderek kendi görüşlerine halka zorla kabul ettirmek için baskıyı, diktayı, zorbalığı

⁴⁶ Bu dikta ve dayatmalar için bkz. Cemal Nar, Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma, Laiklik Sorgulaması, Batılılaşmayla Hesaplaşma.

benimser olmuşlardı. Özelliklerden devlet gücünü ellerine geçirdikten sonra halka eziyet ve işkence etmede pervasız davranıyorlardı. Halk ise kendi dininden ve inancından soğumuş olan bu insanlara baktıkça içi acıyor, aradaki uçurumu daha da açarak onları külliyen Terk edip iyice kendi içine kapanıyordu. Aydınla halk böylece bütün bağlarını koparıyorlardı.

Seksen yıllık maceramız bunun ispatı değil midir? Bu ülkede bir aydın zümresi ve onunla dünya görüşlerini paylaşan, yaşam tarzları uyuşan Batıcı bir sosyete ve bir elit tabaka var. Haliyle onlarla aynı yaşam biçimini paylaşan kimi dönmeler veya gayrı müslim insanlar var. Bunlar hep beraber halkı hakir görüp aşağılar, onları adam yerine komaz, üstelik güya onları adam etmek için cebir ve şiddet kullanmayı yadırgamak şöyle dursun, mubah sayar, gerekli görürler.

Bu yüzden ihtilalleri, darbeleri över, utanmadan sıkılmadan halkına yapılan eziyet ve işkenceleri mazur görür, hatta alkışlarlar. Vicdanını kaybetmiş bir adamın, yüreğini yitirmiş bir zavallının, kendi halkına merhameti unutmuş bir aydının ülkesine verebileceği nesi kalmıştır? Bu halk onlardan neyi beklemelidir? “Gölge etme, başka ihsan istemez”.

Aydın Ve Asılsız Sloganlar

Bu millet Aydın'ı dışlamakta haklıdır. Çünkü Aydın hiçbir şekilde halkına benzememektedir. Üstelik her sözü yalandır. Aydın hiçbir zaman halka güven vermemiştir. Bir kere " halkçılık" diye bir slogan atmaları, insanı tiksindirecek kadar samimiyetsizliği sergilemektedir. Güya her şeyi halk için yapmaktadırlar. Öyle söylüyor gazetelere çöreklenmiş, radyo ve televizyonun başına oturmuş, devletin üst düzey yönetiminde söz sahibi olmuş aydınlar.

Öyle diyorlar ama yaptıkları hiçbir şey halkın menfaatine değildir. Halk fakirlik içinde yüzerken, onlar geceleri sazlı sözlü içki alemlerinde, balolarda dans etmektedirler. Bu fakir halkın vergileriyle yiyip içerken o halka küfür etmektedirler. Kendilerine kalsa halkı da bu sazlı sözlü içkili danslı balolara katmak isterler. Ama halk bundan nefret eder. Ve elinden geldiği kadar kaçmaya çalışır.

Aydınlar halka “milliyetçiyiz” derler. Bu mudur milliyetçilik? Milliyetçilik, kendi tarihinden, örfünden, âdetinden, ananesinden, dininden, imanından kopmak mıdır? Milliyetçilik, yabancı milletleri taklit etmek midir? Milliyetçilik, kendi kılık kıyafetinden çıkarak başka milletlerin giysilerini mi giymektir? Milli değerler yerine yabancı değerlere mi bağlanmaktadır? Kendi milletinin âdâbı muâşeretini bırakıp da ecnebi “görgü kuralları”na göre mi yaşamaktadır?

Aydın “laik” olduğunu söyler. Eğer laiklik batıda olduğu gibi din ve vicdan özgürlüğü demek ise, bunu en iyi tatbik eden Müslümanlardır. Yani bu halktır. Bu halk, Müslümanlarla beraber Yahudi ve Hristiyanlardan oluşmaktadır. Hiçbir zaman aralarında yaşayan gayrimüslimlere dinlerinden ve inançlarından dolayı zulmetmemişlerdir. Azınlık da olsalar hiç bir cemaatı hak ve hürriyetlerinden mahrum etmemişlerdir. Kendi dinlerini serbestçe ve diledikleri gibi öğrenmelerine ve yaşamalarına karışmamışlardır. Bu güzelliği gören gayri müslim vatandaşlar, çoğunluk olan Müslümanlara saygı duymuşlar, mesela Ramazan ayı geldiğinde Müslümanlar oruç tutuyor diye kendileri de sokaklarda bir şey yiyip içmemişlerdir. Hatta çocuklarına dahi sokakta bir şey yedirip içirmemişlerdir. Benim yaşadığım şehirde hala birçok insan, ezan okunurken sokakta yürüyen Ermeniler’in durup dinlediklerini hikâye ederler. Ezanı dinlemek Müslümanların sevap saydıkları önemli bir işittir. Aramızda yaşayan gayrimüslimler dahi, ezana hürmet etmişler, hatta aralarında bazıları, mecbur olmadıkları halde yolda yürürken ezanı işittiklerinde, ezan bitene kadar durmuşlar ve hareketsiz beklemişlerdir.

Fakat gel gör ki bu millet içinden çıkmış ama o millete yabancılaşmış aydınlar, kendi milletinin dinine, inancına, mabedine, kutsal değerlerine gayrimüslimlerden bin beter saygısız davranmışlardır. Dindar halkımıza bir sürü aşağılayıcı isimler takmışlardır. Gereci, tutucu,

yobaz, mürteci, örümcek kafalı, çember sakallı, muskacı, göbek yazıcı, dinci demişlerdir. Onlara göre İslam kanunları haşa "çöl kanunları"dır. İslam peygamberi ise haşa "çöl bedevisi"dir. Bu yüzden okullarda İslam okutulmamıştır. Din eğitimi yasaklanmıştır. Kur'an okutanlar bile cezalandırılmıştır. Evlerden Kur'an dahil İslam harfli kitaplar toplanmış ve meydanlarda yakılmıştır. Milletin sokaklarında şalvarları kesilmiş, sarıkları boğazına dolanmıştır. Kadınların çarşaflarına dil uzatılmış, hatta zaman zaman polisler, alıp karakola götürmüşlerdir. Bu yüzden gerekmedikçe Müslüman kadınları sokağa çıkamaz olmuşlardır.

Bütün bunlar bu ülkede aydınların marifetine binaen meydana gelmektedir. Aydınlar bu cinayetleri hep teşvik etmiştir. Hal ve gidiş bu iken halk bu Aydın'ı nasıl sevecektir? Nasıl bunu kendisine kılavuz edinecektir? Bu karakargaları kılavuz edindiği takdirde, burnunun Batı çöplüğünden çıkmayacağını çok iyi bilmektedir.

Aydınların Çelişkisi

Batılılaşma hareketleri neticesinde kurulan bu sistemle milli bünye arasında, dolayısıyla da aydınlık halk arasında kan uyuşmazlığı vardır. Bu ülkede yaşadığımız siyasi, idari, hukuki, iktisadi bütün sosyal sancılar işte buradan kaynaklanmaktadır.

Bizim olan, yani yerli olan her şeye karşı çıkan, hatta kin ve nefretle bakan bir sistemde yaşıyoruz ve maalesef bu sistem, pozitivist mi esas alan Milli Eğitim (!) marifetiyle kendi adamını büyük ölçüde yetiştirmiş durumdadır. Azımsanamayacak kadar insanımızı milli bünyesine yabancılaştırmayı başarmış durumdadır maalesef.

Mesela Mecelle bir hukuk abidesidir ve yerli yabancı birçok hukukçunun öve öve bitiremediği, hala mukaddimesindeki “külli kaideler” bütün hukuk sistemleri için vazgeçilmez ilkeler olan müthiş bir eserdir. Bizzat Ahmet Cevdet Paşa, halefi vakanüvis Lütfü Efendi'ye bıraktığı hâtıraları arasında şunu anlatır:

“Avrupa kanunşinaslarından olup Mecelle'yi mütalâa ve Roma kanunnâmesiyle mukayese eden bir zat bana dedi ki: Dünyada ilim cemiyetleri vasıtasıyla iki kanun yapıldı. (Roma Hukuku ve Mecelle) İkisi de Konstantiniyye'de (İstanbul'da) vuku buldu. İkincisi çok müreccah ve fâiktir (üstündür). Aralarındaki fark da insanın o asırdan bu asra kadar medeniyette ne derece ilerlemiş olduğuna işarettir.”

Meşhur hukuk âlimlerinden ve İstanbul Üniversitesi ordinaryüs profösörlerinden merhum Ebululâ Mardin, Mecelle'ye ait bir eserinde, Ahmet Cevdet Paşa 'nın Fransız Akademisi tarafından madalya ile taltif edilen üç

büyük dünya hukukçusundan biri olduğunu bildirmiştir.
Çelişkiye bakar mısınız?

İslâm hukukunun, bir başka deyişle İslam Şeriatın kanunlaştırılmış biçimi olan “Mecelle”nin adını duyduğunda şimdi bizim sözde “aydın”larımızın sözleri ya da yüzleri nasıl olur? Evet, “şeriat” ve “mecelle” kelimeleri aydınımıza neyi çağrıştırır?

“Orta çağın karanlığı, irtica, gericilik, yobazlık, çağ dışılık, ilkelik, aydınlanma düşmanlığı, insan tabiatına ters acımasız kanunlar” vs. vs...

Fransa'nın en büyük ilim otoriteleri bir Türk âliminin eserini mükâfatlandırırken, Türkiye üniversitelerinin hocaları ve talebeleri Mecelle'yi koro halinde “Orta çağın karanlığı, irtica, gericilik, yobazlık, çağ dışılık, ilkelik, aydınlanma düşmanlığı, insan tabiatına ters acımasız kanunlar” diye yerden yere vuruyorlar!

Ne yaman çelişki değil mi?

Hani batının bilgisine itimat? Nerde kaldı onların zevkini takdir? Hani onların “güzelden anlamalarına” övgü?

Ne oldu bize?

Ne oldu böyle?

Dün aramızda yaşayan Musevî ve İsevîler bu sözde “aydın”lardan çok daha yakındılar İslam’a. Onların yazıp söylediklerini bugün çamla çırayla arıyoruz irfan yuvalarında ama maalesef bulamıyoruz.

Acaba onlar kadar Mevlana’yı okumuş ve anlamışlar mıdır okur yazarlarımız?

Fatma Aliye’nin resmini parasının üstüne koyan devlet, ondan bin defa daha büyük işler başarmış abidevi bir alim ve devlet adamı olan babası Ahmet Cevdet Paşayı tanır mı acaba? Bu sistem ve bu sözde “milli eğitim” ne hale getirdi bizi?

Bugün yaşadığımız her sorunun altında bu cehalet vardır. Bunun sebebi de pozitivizmi kendine umde eylemiş köksüz “Milli Eğitim”dir. Onu da o hale getiren bu bozuk düzendir.

Bu yüzden yazılan her doğru reçete midisini bulandırıyor ve tepkiyle, hatta düşmanca karşıılıyor.

Asıl sorunun kaynağını görelim artık. Görelim ve gereken tedbirleri alalım lütfen!

Halk Fakir Aydın Zengindir

Aydın milletin bütün yoksulluğuna rağmen daima lüks içinde yaşamıştır. Devlet kendi zenginini üretmiş, serbest çalışan aydınını korumuştur. Bürokraside

Çalışanlar ise Harun gibi bir hayat yaşamaktadırlar. Her bakanlığın üst dzvey bürokratları yazları memleketini en güzel yerlerinde kendilerine ayrılmış olan dinlenme tesislerinde tatil yapmaktadırlar. Kışları ise köşkleri andıran lojmanlarında bedava oturmaktadırlar. Seviyelerine göre kimisinin altında arabası, özel şoförü, özel koruması, özel aşçısı vardır. Bunlar devletin gözü önünde verdikleridir. Onun ötesinde duyulanlar ise daha büyük bir felakettir. Arada sırada yine kendilerinden olan medyadan öğrenilen soygunlar ve vurgunlar, aysbergin görünen yüzü gibidirler.

Bütün bunlar olmakla beraber, keşke millete hizmet etselerdi de, yedikleri içtikleri helal olsaydı. Ama nerede?

Ülkede fakirlik kol gezmektedir. Sanayi yetersizdir. Millet yabancı memleketlere işçilik yapayım diye gitmekte, gurbet ellere can atmaktadır. Sınırlarımız Müslüman ülkelere ticarete kapalıdır. Sınırlar mayınlarla korunmuştur. Resmi ticaret dahi yasaktır. Yargı yıllar önce tercüme edilmiş eski kanunlarla halkın sırtında yüktür. Hiçbir dava zamanında görülüp adalet tecelli ettirilemez. “Geciken adalet adalet değildir” derler, gecikmeyen adaleti gösteremezler.

Karakollar bu mahkemeler hak arama yeri değil, haklıların bile korkup kaçtığı yerlerdir. Askerler ayrı bir lemdir. Kendilerini, bu zalim statükonun sahibi sayarlar. Gelişmiş ve kalkınmışlıkta örnek gösterdikleri Batılı

Ülkelerin siyaset, hukuk, hürriyet ve ekonomi gibi alanlarda seviyelerine erişmek istediğimizde, asla izin vermezler. Bütün hakların ve hürriyetlerin önünde duvar gibi dururlar. Halk hak ve hürriyetlerden mahrum, yoksulluk içinde yaşarken, kendileri, bütçelerinden hesap bile vermeden krallar gibi yaşarlar. Onlar da sürekli halkı hor görür, aşağırlarlar. Halkın içinde yaşamazlar. İş yerleri gibi lolman ve alış veriş mekanları bile halktan ayrıdır. Bu arada halkı da kendi ilerine almazlar. Halka uçak muamelesi yaparlar. Halk ne kadar fakir de olsa, onlara krallar gibi yaşayacak parayı ve hizmetlerini görecekle gençleri vermek zorundadır.

Aydınlarm Başarisızlığı

Gerek devlet yönetimindeki aydınlarm olsun, gerekse medya ve niversiteye çöreklenmiş aydınlarm olsun geri kalmışlığın gerekçelerini hep Müslüman halka yüklediler. Sanki onlar uzaya çıkmak istemişlerdi de Müslümanlar ayaklarından tutup çekmişlerdi. Sanki onlar fabrika bacası tttrmşlerdi de, Müslüman halk onları tahrip etmişti. Sanki onları büyük hastaneler yaptırmişti da, halk tedavi olmak istememişti. Sanki onlar mektep yaptırmişlardı halk iini doldurmamişti.

Evet, geri kalmışlığın bütün suçu taklitçi zihniyette iken, onlar tutup halkı sulamışlardı. Güya halk Müslüman olmasaydı ülke ilerlemiş olacaktı. “Aramızda

dinciler var gericiler, yobazlar var. Bütün bunlar kalkınmamıza mani oldular” derler.

İyi de, bunlar hangi güçleri ile mani oldular?

Zavallılar, halkı ahmak gördüklerinden, her sözlerine inandıklarını zannederler. Oysa kendilerini kandırmaktan başka bir şey değildir bütün yaptıkları.

Evet, neden mekteplerimiz bu kadar başarısızdır? Neden üniversitelerimiz dünya çapında bir ilim adamı yetiştirememektedir? Neden yetişen üç beş ilim adamımız da soluğu yurt dışında almakta, kapağı yurtdışına almaktadır? Bu beyin göçünün altında, bu insanlara milli ruh, milli heyecan, memlekete hizmet anlayışının verilmemesi yanında, buralarda özgür bilimsel çalışma yapılamaması da vardır aslında. Bilmem hangisi daha tehlikeli ve kaçırıcıdır.?

Neden dünya çapında bir yazarımız, romancımız, sinemacımız yoktur? Neden kendi tarihimizin kendi medeniyetimizin eserleri harap olup dökülürken, biz yerin altındaki kâfirlerin eserlerini ortaya çıkartmaya çalışırız? Neden, neden, neden? Sayarsak uzar gider bu “neden?” soruları. Bütün bunların altında halkına güvenmeyen sistem ve aydın sorunu yatmaktadır.

Aydın siyasi hayatta da başarısızdır. Demokrasiyi savunacak yerde, temel haklar ve hürriyetleri geliştirmek

için çabalayacak yerde, ülkesine özgürlükler getirecek yerde, mevcut karanlık statükoyu değiştirmemenin çabasındadır.

Ülkeyi kalkındırmak isteyen insanlar, yine halkın içinden çıkmış, halkın değerlerine bağlı insanlardır. Halk, bu insanları görünce, yıllardır aradıkları adamlar olduğunu görüp heyecanlandı ve inanılmaz bir şekilde bunları destekledi. Ama gelin görün ki aydınlar yine ortaya çıkarak, bu dindar ve muhafazakâr hareketi, “irtica” ile damgalayarak, yargı gücü ile boğmaya çalıştı. Boğamadığı yerlerde askeri darbeye çağırdı, öyle boğup attı.

Bunların ihanetinden bıkan halkımız, sonunda isyan ederek, bu aydın yabancılaşmasını reddeden bir partiye %50 destek vererek tek başına iktidara getirdi. Ama onun başına gelen de pişmiş tavuğun başına gelmedi. O da kaç darbe atlattı. Liderleri kaç suikasttan döndü. Partileri kaç defa kapatılmaya çalışıldı. Kaç defa ihanetlerle önleri kesildi.

Halk Haklıdır

Ama hiç değişmeyen bir gerçek vardı; halk mücadelesinde hep haklı idi. Bu sistem değişmeliydi. Bu devlet böyle gidemezdi. Ya ülke bölünüp parçalanacak, belki de yıkılıp gidecekti, ya da çağa ayak uyduracak,

milletine değer verecek, halkın sandıkta özgür iradesiyle seçtiği insanlara iktidar fırsat ve imkânını verecekti.

Asker, bürokratik ya da sivil aydınlar bu gerçeği gördüler. Buna rağmen var güçleriyle engellemeye çalıştılar. Halkla savaştılar. Ama sonunda çok acı ve utanç verici bir mağlubiyeti tattılar. Rezil kepaze oldular.

Çünkü bu millet hareketi kendi silahlarıyla kendilerini vurmuştu. Siz batı mı diyorsunuz? Alın size Batı! Alın size AB! Ben en iyisini alacağım Batının diyordu. Ülkenin ayağına bir pranga gibi yapışmış olan anayasal kurumları, başta yargı olmak üzere bütünüyle değiştirmeye çalışıyordu. Avrupa standartlarında temel haklar ve hürriyetleri yeniden düzenliyor, kanunları daha çağdaş, daha dine, örf ve âdete saygılı, daha demokrat, daha evrensel insan haklarına saygılı, daha halktan yana yapıyordu. Daha doğrusu batılılar zaman içerisinde bize vermiş oldukları kanunlarında kendileri güncellemeler ve iyileştirmeler yapmıştı. Ama bizim taklitçilerimiz bu iyileştirmeleri yapamadılar. Sonunda bir parti geldi ve Avrupalıların ölçülerini ülkeye taşıdı.

Sivil veya resmi bürokrasi halkın güç kazanmasını sağlayacak olan bu değişimleri istememesine rağmen, çağın getirdiği mecburiyetlerin mağlubu olarak kabul etmek zorunda kaldı. Artık millet özgür iradesiyle kendisi için çalışanları seçip destekleyebiliyordu. Memlekete getirilen özgürlüklerin vermiş olduğu imkânlarla yeni

teşebbüslere girişiyor, yeni iş imkânları arıyor ve buluyor, üretiyor ve ürettiklerini, iç ve dış dünyaya pazarlayarak zengin oluyordu. İşsizlik gittikçe azalıyordu. Halkın refah seviyesi yükseliyordu. Bütün bunlar sivil hareketlerin güçlenmesini sağlıyordu. Böylece daha güçlü cemaat, dernek, vakıf yapılanmaları ortaya çıktı. Gönüllü kuruluşların faaliyetleri başta eğitim olmak üzere, memleketin muhtaç olduğu birçok alanlarında çok büyük başarıları elde etti. Bu huzur ve kalkınmışlığı gören yabancı sermaye de geldi ülkeye. Yeni yatırımlar, yeni iş, işçi ve üretimler, ekonomiyi büyüttükçe hak ve özgürlükler de büyüyordu.

Böylece yeni yetişen bir nesille yeni bir aydın tipi doğuyordu. Bu yeni aydın tipi batıcıların aksine kendi halkına değer veriyordu. Kendi halkının dinine, imanına, ibadetlerine, helal ve haramına, örf ve adetlerine, ananesine, yaşam tarzına bağlı kalıyordu. Bozulan, hatta yok olan devlet millet kaynaşması yeniden sağlanıyor, bölücü ve yıkıcı fikirler ve hareketler gittikçe bitip tükeniyordu. Ülke daha bir zenginleşiyor ve zenginleştikçe de kendi içinde ve dışında daha da güç kazanıyor, en iyisi de kendi gücünün farkına varıyordu. İnşallah bu geçmişte aydın'ın yıktığını yeniden onarması demektir. Devir dönüp dolaşiyor, sonunda ilk haline rücu ediyordu. Keser de sap da döndükçe hesap da dönüyordu...

SONSÖZ

Sözümüzü sonlandırırken hiç eğip bükmeden açık seçik bir kere daha söyleyelim: Müslüman, Allah Teâlâ'ya teslim olan insandır. Yani onun iradesinin tecellisi olan İslam'a artısız, eksisiz ve pazarlıksız teslim olan insandır. Biz de müslümanız hamdolsun ve bizim hayatımız İslâm merkezlidir. Öyle inanır, öyle ibadet eder, öyle insanlar arası ilişkilerimizi düzenler, öyle duyar ve davranırız. Düşünce ve davranışlarımız, görgü kurallarımız, değer yargılarımızın kodlarını İslam belirler.

Bu dini reddeden, bu dine ters düşen veya bu dini yok sayan her inanç, ilke, davranış biçimi, ahlak değerleri ve yaşam biçimini kesinlikle reddederiz. Kendi kusurlarımız, zaruretlerimiz veya şu ya da bu sebeplerle İslam'ı bir bütün halinde yaşayamadığımız hallerde bile, en azından inanç bazında bu böyledir.

Bizim bütün inancımız, ibadetimiz, ahlakımız, sosyal, siyasal ve ekonomik kanaat ve kanunlarımız, hiç kuşkusuz önce dinimizden doğar. Bütün bunlardan örfler,

adetler, töreler oluşur. Bir toplumda olağan olan da bütün bunlardan o toplumun muhtaç olduğu yasaların oluşmasıdır.

Oysa batı medeniyeti ve onun ülkemizdeki uzantısı olan batıcılık, doğrudan dinimize ve yaşam tarzımıza düşmanlık yaparak manevi hayatımıza kastetmiştir. Bu yüzden bizim bütün şikâyetlerimizin, sosyal, siyasi, iktisadi buhranlarımızın kaynağında, İslâm'ı inkâr vardır. Yaşanan sosyal depremin altında açıkçası İslamsızdık yatıyor.

Said Halim Paşa, yerinde bir soru soruyor: Birisi çıkıp ta Almanlara, kurtuluşlarının ancak Alman kültür, medeniyet ve irfanını bırakmakla kabil olacağını söylemiş olsa, acaba nasıl bir karşılık görürdü? Böyle bir iddiada bulunan "Alman" hele de bir "Alman ıslahatçısı" sayılır mıydı? ⁴⁷

Tam da sırasıdır, bizi batı taklitçisi sözde aydınımıza soralım; Bir Alman, bir Fransız, bir İngiliz, bir Yunanlı için asla olmayacak olan bizim için niye olsun? Nerde bizim aklımız, fikrimiz, iz'anımız, irfanımız, tecrübemiz?

Ama maalesef bizde olan budur!

⁴⁷ Buhranlarımız, s.108.

Şimdi bizim en büyük sorunumuz, milletimizin başına en büyük bela olan, tarihte başımıza gelmiş en büyük felaket ve musibetimiz olan bu sözde aydın karanlık kişilerin tasallutundan kurtulmaktır.⁴⁸ Kendi kimlik ve kişiliğimizi bulmak, yeniden Müslüman şahsiyetimize kavuşmaktır. Bu şahsiyette bağımsızlık, zihniyette bağımsızlık olmadan, ne siyasi, ne de ekonomik bağımsızlık fayda vermez.

Bu kitapçığın bu faydaya bir katkı sağlamasını Yüce Rabbimizden diler, ona sonsuz hamd, sena ve şükürlerimizi sunarız.

⁴⁸ Bu felaketin geliş macerası “Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma” kitabımızda işlenmiştir. Bu gelişin cinnet derecesinde uygulanışı ise “Batılılaşma Cinnetinde Aydınlar Ve Kurumlar” kitabımızda yazılmıştır.

KAYNAKLAR

Ahmed b. Hanbel, Müsned 1-6. Çağrı Yay. İst. 1982

Ahmed Naim, Miras Kamil Sahih-i Buhari Muhtasarı Tecrid-i Sarih Tercümesi 1-12 D.İ.B Yay. Ankara 1976

Mustafa Armağan, Kızıl Pençe, Timaş Yayınları, İstanbul, 2012

Aydın Ali Arslan, İslam İnançları, (Tevhid Ve İlm-i Kelam), Gonca Yayınları. Ankara 1984.

Bağcı Rıza, Pozitivizmin Türkiye'ye Girişi ve Modern Türk Edebiyatına Tesirleri.

Başgil Ali Fuat, İlmin Işığında Günün Meseleleri, Yağmur Yayınları, İstanbul, 1960.

Altuntaş Halil, İslam'da Din Hürriyetinin Temelleri, <http://www.diyaret.gov.tr/turkish/default.asp> (05 Kasım 2007)

Beriş, Hamit Emrah, Avrupa Birliği Üyeliği Ya Da Türk Siyasetinde Demokratikleşme Eğilimleri, Gazi Üniversitesi İktisadî Ve İdarî Bilimler Fakültesi 7/1.(2005).

Berkes, Niyazi; Türkiye'de Çağdaşlaşma, YKY, İstanbul, 2004.

Bilmen Ömer Nasuhi, -Muvazzaf ilm-i Kalam.
Yeni Matbaa İst. 1959

Bilmen Ömer Nasuhi, Kur'an-ı Kerim Türkçe
meal-i Alisi ve Tefsiri 1-8 Bilmen Yay. İst. Ty.

Buhari. Sahih. 1-8, Çağrı Yayınları İstanbul 1981

Bolay Süleyman Hayri, Felsefi Doktrinler ve
Terimler Sözlüğü, Akçağ y. 6. Baskı, 1996

Canan, İbrahim Prof. Dr. Kütüb-ü Sitte Muhtasarı
Tercüme ve Şerhi 1-18 Akçağ 1. Baskı Ankara.

Demir Ömer- Acar Mustafa, Sosyal Bilimler
Sözlüğü, Vadi y. Ankara 1997

Doğan D. Mehmet, Büyük Türkçe Sözlük, İz y. İst.
1996

Doğan D. Mehmet, Batılılaşma İhaneti, Dergah y.
İst. 1975.

M. Ertuğrul Düздаğ, Türkiye'de İslam Ve Irkçılık
Meselesi, Türdav, İst. 1983.

Ebu Davut. Sünen 1-5 Çağrı y. İst. 1981

Elmalılı Hamdi Yazır, Hak Dini Kur'an Dili 1-9,
Eser y. İst. Ty

Elmalılı Hamdi Yazır, Hak Dini Kur'an Dili.
(sadeleştirilmiş) 1-10 Azim Neş. İst.

Hamidullah Muhammed, I-II. İslam Peygamberi,
İrfan y. İst. 1972.

İbn Kesir, Muhtasar-u Tefsir-i İbn-i Kesir, 1-3 (ihtisar: M. Sabuni) Daru'l Kur'ani'l kerim, Beyrut, 1981.

İbn Mace. Sünen I-II. Çağrı Yay. İst. 1981

İhsanoğlu Ekmeleddin, Osmanlılar Ve Batı Teknolojisi Yeni Araştırmalar Yeni Görüşler, Edebiyat Fakültesi Basımevi, İstanbul, 1992.

Hanioglu M. Şükrü,, DİA. Batılılaşma md.

Kaplan Mehmet, Nesillerin Ruhu, İst. 1968.

Kılavuz Ahmed Saim, İman Küfür Sınırı. Marifet y. İstanbul 1982

Köksal M. Asım, İslam Tarihi 1-13 İrfan y. İst. 1981

Kur'an-ı Kerim.

Kutup Seyyid, Fizilal'il Kur'an 1-6 Dar'üş Şüruk 1980

Komasyon, Kütüb-ü Tis'a, Çağrı y. İst, 1981

Küçükömer, İdris, Düzenin Yabancılaşması/Batılılaşma, Bağlam Yayınları, İstanbul, 2006.Malik b. Enes, Muvatta 1-2. Çağrı y. İst. 1981

Mardin Şerif, Din ve İdeoloji, İstanbul 1983; Mecmûa-i Funûn, nr. 22, İstanbul 1280;

Mehmet Akif Ersoy, Safahat, İnkilap ve Aka y. İst.

Meriç, Cemil, Kırk Ambar, Ötüken Neşriyat, 1980.

Meriç, Cemil, Bu Ülke, İletişim Yayınları, İstanbul, 1985.

Meriç, Cemil, Kültürden İrfana, İnsan Yayınları, İstanbul, 1986.

Meriç, Cemil, “Batıda ve Bizde Aydınım Serüveni”, Cumhuriyet Dönemi Türkiye Ansiklopedisi C.1, İletişim Yayınları, İstanbul, 1983, ss.130-137.

Mevdudi, Hilafet ve Saltanat, Hilal y. İst.

Mimar Türkkahraman, Hüseyin Tutar, Sosyal Değişme, Bütünleşme Ve Çözülme Bağlamında Toplumda Farklı Kültür Ve Anlayışların Yeri Ve Önemi, Alanya İşletme Fakültesi Dergisi 1/1 (2009) 1-16.

Müslim, Sahih, 1-3. Çağrı y. İst.1981

Necip Fazıl Kısakürek, Sahte Kahramanlar, İkinci Baskı, Büyük Doğu Yayınları, İstanbul, Eylül 1977.

Necip Fazıl Kısakürek, Çile, Büyük Doğu y. İst.

En-Nedvi Ebul Hasan Ali, Yeniden İslam’a, İslam Neş. Konya 1967

en-Nedvî Ebu’l Hasen Ali, Din ve Medeniyet Üzerine, Kaynak y. İzmir, 1970.

Nar Cemal, İslam’da Devlet Ve Siyaset, Toprak y. İst. 2007

Nar Cemal, İlim ve İktidar, Toprak y. İst. 2007

Nar Cemal, Osmanlılardan Cumhuriyete Büyük Kırılma, Özgü y. 2014.

Nar Cemal, Sistem Ve Şeriat, Özgü y. 2014.

Nar Cemal, Laiklik Sorgulaması, Özgü y. İst. 2015.

Nar Cemal, Batılılaşmayla Hesaplaşma. Özgü y. İst. 2015

Nar Cemal, Adı Konmamış Savaş, Özgü y. İst. 2015.

Nar, Cemal, Alimin Önderliği; Ukde y. Kahramanmaraş.

Nar Cemal İnançta Arınma, Toprak y. İst.

Okay Orhan, Batı Medeniyeti Karşısında Ahmet Mithat Efendi, Milli Eğitim Basımevi, İst. 1989.

Osmanlı Ansiklopedisi, Komisyon, İz Yayıncılık, İst. 1996.

Ortaylı İlber, Avrupa Ve Biz, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, I. Baskı, İst. Mart 2008.

Ülgener Sabri, İktisadi Çözülmenin Ahlak ve Zihniyet Dünyası, İstanbul 1981;

Ülken, Hilmi Ziya Türkiye’de Çağdaş Düşünce Tarihi, İst. 1979.

Sabunî Muhammed Ali, Safvetu’t Tefasir, I-III. Daru’l Kur’ani’l kerim, Beyrut, 1981.

Selim A. Sıddıkî, İslâm Devletinde Malî Yapı, İst.

Solak Kemal, İslam'a göre millet Milliyetçilik ve ırkçılık, şelale yayınları,, İstanbul, ty.

Solmaz Mehmet, Yeni Nesillerimizi İnşa Eden Alimlerimiz, I-II” Erkam Yayınları, İst.

Sosyal Bilimler Ansiklopedisi, 1-4.

Şafak Ali, Hukuk terimleri Sözlüğü, Rehber y. Ankara, 1992.

Şamil İslam Ansiklopedisi, Şamil y. İst.

DİA Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi, İst.

M. Serhan Tayşi, Ali Emirî İzinde, Timaş y. İst. 2009.

Tekin, Mehmet, Cemil Meriç ile Söyleşiler, Çizgi Kitabevi, 2003.

Tunaya, T. Zafer, Batılılaşma Hareketleri I, Cumhuriyet Yayınları, 1999.

Turhan Mümtaz, Kültür Değişmeleri, Milli Eğitim Basımevi, İst. 1972.

Tülay Gencer, Cemil Meriç İle Türk Modernleşmesine Bir Bakış, Bitlis Eren Üniversitesi SBE Dergisi, Cilt: 1 Sayı:1.

Vikipedi, Özgür Ansiklopedi.

İnternet Kaynakları

http://tr.wikiquote.org/wiki/Mustafa_Kemal_Atat%C3%BCrk/Din#cite_note-31

KARAL (Ord. Prof.), Enver Ziya (1924-10). Atatürk'ten Düşünceler (Kitap) (Türkçe dilinde), 96, ODTÜ Yayıncılık. ISBN ISBN 975-7064-12-2. URL

erişim tarihi 2011-11-24. “Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri (II)”

"Modern Turkey, a delicate balance of East and West". 23 Ekim 2011

<http://www.atam.gov.tr/index.php?Page=SoylevDemecler&IcerikNo=352>

http://www.habervaktim.com/yazar/12932/manisali_malike_antepde_nasil_ihtilal_yapti.html

http://www.habervaktim.com/haber/57505/bu_sozleri_baykal_soyledi.html

<http://www.habervaktim.com/haberoku.php?id=20033>

<http://www.habervaktim.com/haberoku.php?id=23159>

http://www.habervaktim.com/haber/chpli_hamzace_biden_diyanete_tepki-245315.html

<http://www.yeniakit.com/haber.php?id=160548>

<http://www.hukuk.gen.tr/konular/konular.asp?konugrp=1&konuid=2>

http://www.aksam.com.tr/2010/04/13/haber/siyaset/5848/pakistan_savcilarindan_daha_duyarsiz_degiliz.html

<http://www.milliyet.com.tr/Default.aspx?aType=YazarDetay&ArticleID=760711&AuthorID=86&Date=30.05.2008>

<http://hurarsiv.hurriyet.com.tr/goster/haber.aspx?id=10625573&yazarid=10>

http://www.habervaktim.com/yazar/10074/ne_yani_ertugrul_maymundan_gelmis_olamaz_mi.html

<http://www.habervaktim.com/yazaroku.php?id=8374>

<http://www.habervaktim.com/yazaroku.php?id=4643>

http://www.habervaktim.com/haber/42743/rektorun_evin_den_servet_cikti.html

http://www.habervaktim.com/haber/107168/prof_or_tayli_siyaset_okulunda_sok_etti.html

http://www.habervaktim.com/haber/39754/bu_ne_b_icim_rektor.html

<http://www.habervaktim.com/haber1.php?id=2504>
(14 12 2007)

http://www.habervaktim.com/yazar/12301/kurtlar_vadisi_derin_devlet.html

http://www.habervaktim.com/haber/129684/amiralin_sok_ses_kaydi.html

http://www.habervaktim.com/haber/129901/susturun_su_adami_ses_kaydi.html

<http://www.habervaktim.com/haber/2504/cok-lazimsin-gitme-ne-olur.html> (16 Ocak 2008 Çarşamba 16:12)

http://habervaktim.com/haber/130045/2_adi_basbakan_vakasi.html

<http://www.habervaktim.com/haber/iste-darbenin-nedeni-237041.html>

http://www.habervaktim.com/haber/90090/ataturk_tanri_degildir_diyenin_dilini_yakarmis.html

http://www.habervaktim.com/yazar/12099/askerî_entrrika_olarak_28_subat.html

http://www.habervaktim.com/haber/84701/pasaya_bak_pasaya.html

http://www.habervaktim.com/haber/131947/kahreden_ihanete_erdogan_el_atti.html

<http://www.diyonet.gov.tr/turkish/default.asp>
<http://www.habervaktim.com/haber/bu-da-nerden-cikti-simdi-249040.html> Ekim 2008)

<http://www.ihlassondakika.com/detail.asp?id=142363>

http://www.medyakafe.com/haber.php?haber_id=6256.

<http://hurarsiv.hurriyet.com.tr/goster/haber.aspx?id=8469107&yazarid=10> 17. 03. 2008

<http://hurarsiv.hurriyet.com.tr/goster/haber.aspx?id=9160114&yazarid=10>

<http://www.hurriyet.com.tr/yazarlar/7875744.asp>

http://www.fatihaltayli.com.tr/content.cfm?content_id=3680)

http://dengeli.com/muhlise_gungor/iste_dezenformasyon_boyle_yapilir_gerceklerin_uzeri_boyle_ortulur.html Salı, 07 Ekim 2008 03:20 de.

<http://www.stratejikboyut.com/haber/dogan-yastagulu-uyarmis--30931.html> 1/27/2010

<http://www.radikal.com.tr/Default.aspx?aType=Detay&ArticleID=879903&Date=27.05.2008&CategoryID=77>

<http://www.8sutun.com/node/61068>

<http://www.8sutun.com/node/61114>

http://www.habervaktim.com/iktibas.php?arama_metin=&select=%C7ocuklar%FDn+velayeti%2C+gen%E71erin+%F6zg%FCr1%FC%F0%FC

<http://www.zaman.com.tr/webapp-tr/haber.do?haberno=496247>)

http://www.dunyabulteni.net/news_detail.php?id=35915